

JUDICI PEL CAS PALOMINO PÀGINA 19
El judici per l'assassinat de l'antifeixista Carlos Palomino ha quedat vist per sentència. La cinquena i última sessió va acabar amb la conclusió de totes les acusacions que hi havia hagut motivació ideològica per part de l'assassí.

ESTUDI SOBRE ELS MITJANS PÀGINA 21
El Col·legi de Periodistes demana que la Generalitat doni a conèixer el contingut de l'estudi sobre l'opinió d'articulistes i periodistes encarregat a l'inici de la legislatura. El Departament de Presidència, que va encarregar l'informe, no vol fer-lo públic.

AGUSTÍN RUEDA PÀGINA 23
La CGT, amb la participació de l'Associació d'Amics d'Agustín Rueda, organitza un homenatge a l'anarquista -31 anys després que aquest morís a mans dels funcionaris de presons feixistes- per donar a conèixer qui va ser i perquè va morir.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N154
30 de setembre de 2009
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Les institucions coneixien les estafes de Millet des de 2008

Una carta que denunciava el frau va arribar a l'Ajuntament i a la fiscalia

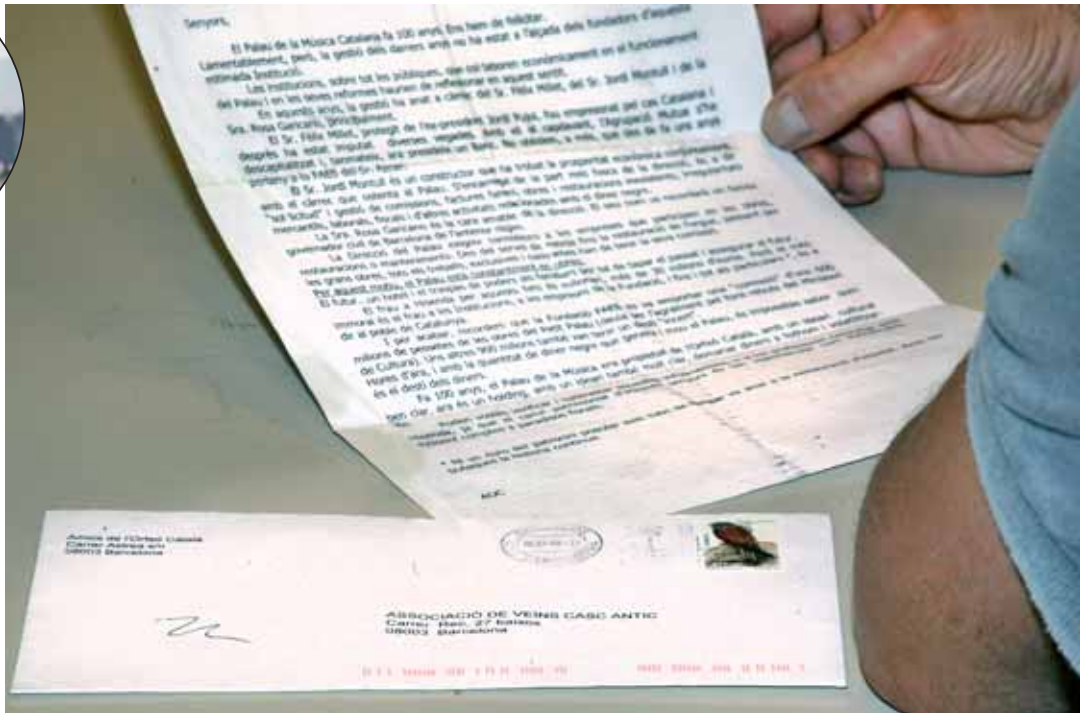
ALBERT GARCIA

Jordi Hereu va avalar la concessió de la medalla d'or de la ciutat a Félix Millet, tot i conèixer les acusacions d'estafa

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 9-10

La trama de corrupció orquestrada pels directius del Palau de la Música no només era un secret de domini públic. Fins i tot hi havia documents escrits remesos a l'Ajuntament de Barcelona i a la fiscalia que alertaven del que passava i aportaven noms i dades.

La carta anònima que va rebre l'Ajuntament de Barcelona també es va enviar a l'Associació de Veïns del Casc Antic i estava datada a 16 de juliol de 2008

Transsexuals contra la psiquiatrització

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

El cas dels abocaments al riu Ter es torna a obrir

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

L'Escola Moderna aterra a la Ciutadella

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Cal treballar vuit segles per guanyar el sou anual de Messi

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 17

Les entitats de la Barceloneta presentaran un recurs contra la legalitat de l'Hotel Vela

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 13, 14 I 15

Durant una acció d'assalt simbòlic al majestuós hotel per terra, mar i aire, les entitats socials del barri marítim de Barcelona van anunciar que recorreran contra la seva construcció.

EDITORIAL

Enderrocar l'Hotel Vela és possible

Diversos diaris, ràdios i televisions van difondre el 27 de setembre l'acció simbòlica d'assalt a l'Hotel Vela de Barcelona, protagonitzada per més de 300 veïns i veïnes activistes contràries a l'edificació. A les cròniques es parlava d'una "petició d'enderroc impossible" de l'edifici per part de les entitats contràries, ja que està del tot construït i s'inaugurarà l'1 d'octubre. Forma part de la política tradicional dels fets consumats que s'ha esdevingut en nombroses ocasions dins el marc de l'acció del govern en el camp de les grans obres arquitectòniques. Primer es donen els permisos i es construeix i, després, si el TSJC o el Tribunal Suprem decreten que les obres han estat il·legals, es paga una multa i llestos. Ja va passar a les obres de la pota sud i a l'ampliació del port. En el cas de l'Hotel Vela, anem camí del mateix desenllaç. Nombrosos tècnics, urbanistes i arquitectes asseguren que aquest

gran fortí de ciment sobre terrenys guanyats al mar és absolutament contrari al redactat de la llei de costes i que, tard o d'hora, s'acabarà demostrant.

El Ministeri de Medi Ambient ha volgut aplicar aquesta llei amb contundència des d'un primer moment en casos com la urbanització d'El Algarrobico a La Carbonera o els apartaments il·legals a les cales de Cadaqués. S'atreviran amb els interessos de l'Ajuntament de Barcelona? Per molt que sembli impossible fer marxa enrere, caldria fer referència a aquella frase de *torres més altes han caigut* per refermar la possibilitat d'aconseguir allò aparentment impossible. La duríssima campanya de publicitat dels gestors empresarials del projecte no ho posarà fàcil, però la força de la raó, a llarg termini, acostuma a superar el mur de la força imposada a curt termini. No ho dubtem, l'enderroc de l'Hotel Vela és possible.

PENSEM, DONCS EXISTIM

Deixarem que deixin morir l'Amadeu?

Mariona Rius
directa@setmanaridirecta.info

A vui he tornat a rebre un missatge al meu correu electrònic que explica la situació actual en què es troba l'Amadeu Casellas. Diu que fa 72 dies que no menja; que abans bevia algun suc, però ara només pren aigua amb sucre; que a l'hospital li han començat a subministrar sèrum i que -com ja ens podem imaginar- després de tants dies sense menjar, es troba "desnodrit i deshidratat".

També explica que encara el tenen incomunicat, que només pot fer una trucada a la setmana, que fa més de dos mesos que no veu cap altre pres i que té la correspondència intervinguda i retinguda. No pot parlar amb ningú més que la seva advocada i la família directa i, a sobre, cada cop que vol fumar, aïllen la resta de persones preses.

Des de fa uns dies, no me'l puc treure del cap. Pense en el silenci que envolta la seva situació, fins i tot dins dels propis moviments socials. Recordo el llibret que van editar valorant la vaga de fam que va fer l'estiu passat, durant la qual va estar 77 dies sense menjar. En un dels escrits -i espero que la memòria no em falli-, es valorava que no hi va haver mobilitzacions al carrer fins passats 70 dies. Ara, tot i que hi ha hagut algunes protestes i sabotatges, el nostre immobilisme -el meu també- es repeteix.

I mentre van passant els dies i la situació de l'Amadeu empitjora sense que sapiguem donar una visibilitat i una resposta contundent i col·lectiva, tampoc me puc treure del cap la idea que, a les responsables polítiques de Serveis Penitenciaris i del Departament de Justícia, l'Albert Batlle i la Montserrat Tura -i escric els seus noms perquè en tenen-, no els importa ni el més mínim si tan-

tes vagues de fam li deixen seqüeles irreparables o si l'Amadeu es mor. Uf! sona molt dur però, qui diu que no és possible que passi? I llavors, em pregunto: el deixaran morir? I, inevitablement, lo següent que se me passa pel cap és: deixarem que deixin morir l'Amadeu?

Jo no conec l'Amadeu, però sí que he llegit les seves incansables denúncies de lo més podrit de les presons. I no parla d'una presó qualsevol en un Estat qualsevol, parla de les presons que es troben a casa nostra. I si és veritat que volem un altre tipus d'organització social i que aquesta també passa per una altra gestió dels conflictes que es poden generar en la vida en col·lectiu, si ens creiem de veritat que volem els murs de les presons a la terra perquè són la cruel representació d'un sistema totalment injust i fonamentat en la repressió, crec que hauríem de recolzar d'una manera molt activa la lluita de l'Amadeu.

COM S'HA FET

La setmana passada ens vam oblidar de comentar que tenim nou editor, el L'Xavi, al qual donem la benvinguda de nou al projecte (perquè ja havia estat fent aquesta tasca fins l'any passat).

A part d'això, comentar que la propera setmana fem un concert a l'Espai Obert per fer una mica de diners que ens serveixin per anar tapant el forat econòmic que tenim. Hem d'agrair als dos grups que vindran a tocar que ho facin gratuïtament. A part, ens fa il·lusió que toquin, ja que hi participen dues persones que són o han estat membres de la DIRECTA: el Pau i el Xavi. Merci!

Finalment, dir que els col·lectius humans que formem la DIRECTA i *Illacrua*, ja estem treballant junts en molts aspectes. Hem fet una assemblea general totes juntes, també estem reunint-nos en les comissions que hem creat per tirar endavant la fusió i, el que és més important, ja estem col·laborant en la redacció d'articles i la coordinació conjunta de seccions. El millor exemple d'aquesta col·laboració podria ser l'*Observatori dels mitjans*, on s'hi han incorporat dues persones d'*Illacrua*: el Manu i l'Alba.

Fins la propera!

EL RACÓ IL·LUMINAT

JORDI BORRAS

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia
Becana Així està el pati | Jesús
Rodríguez Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Manuel
Torres Expressions | Gemma Garcia,
Roger Palà i Estel Barbé Serra La
graella | Lluc Salellas La indirecta |
Oriol Andrés

FOTOGRAFIA

Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUMINACIÓ
Xavier Blasco Piñol i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *l'asterisc i el gitano*

PUBLICITAT

Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Laia Bragulat
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindstrom

Corresponsalies

ALT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonensnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: hortat@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciació.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

, de dalt a baix

> L'any 2012, l'Organització Mundial de la Salut publicarà la nova versió de la Classificació Internacional de Malalties (CIM), que és un model que es pren com a referència mundial. Des de Barcelona, s'ha teixit una xarxa internacional que es mobilitza perquè la transsexualitat i el transgènere deixin de classificar-se com a trastorns mentals i per aconseguir la despatològització completa de les identitats.

BARCELONA · L'OBJECTIU ÉS ACONSEGUIR QUE S'ELIMINI LA TRANSEXUALITAT DE LA CLASSIFICACIÓ INTERNACIONAL DE MALALTIES

El moviment contra la psiquiatrització trans pren els carrers de ciutats d'arreu del món

Gemma Garcia
redaccio@setmanaridirecta-info

L'Organització Mundial de la Salut considera que la transsexualitat i el transgènere són patologies mentals. Així doncs, a la Classificació Internacional de Malalties (CIM-10) -el model de referència dels professionals de la salut mental de tots els estats-, apareixen com a *Trastorns de la Identitat de Gènere*. L'actual revisió de la CIM, que publicarà la seva nova versió el 2012, ha intensificat la lluita contra la disfòria de gènere i es presenta com una oportunitat per aconseguir la despatològització de les identitats trans. A Barcelona, alguns col·lectius han impulsat una Xarxa Internacional per la Despatològització Trans i han convocat totes les ciutats del món a manifestar-se el dia 17 d'octubre. A ciutats com Bogotà, Londres, San Francisco i Ankara, entre moltes altres, les trans

Les trans sortiran als carrers de Bogotà, Londres, San Francisco, Londres o Barcelona

sortiran al carrer simultàniament per exigir els seus drets. A Barcelona, la Guerrilla Travolaka, la Xarxa d'Acció Trans-Intersex de BCN, l'ATC-Libertad i activistes independents convoquen aquesta manifestació de lluita transgènere, transsexual i intersex, que sortirà de la plaça Universitat.

Un marc legislatiu discriminatori

La llei d'identitat de gènere aprovada el 2007 a l'Estat espanyol assumeix la definició psiquiàtrica de l'OMS, que obliga a obtenir un diagnòstic mèdic de "disfòria de gènere" per poder canviar el nom i la menció de sexe als documents oficials i que exclou les persones menors de 18 anys, les immigrades i les discapacitades psíquiques. Per tant, totes aquelles per-

Manifestació contra la disfòria de gènere convocada per la Guerrilla Travolaka pel centre de Barcelona l'octubre del 2007

sones que volen modificar el seu sexe o el seu nom als documents oficials o que volen accedir a tractaments hormonals es veuen obligades a sotmetre's a equips de psiquiatres que avaluen la seva identitat de gènere. La llei espanyola estableix uns requisits per acordar la rectificació en els documents oficials (Llei 3/2007, Article 4), basats en "que se li hagi diagnosticat disfòria de gènere" i "que hagi estat tractada mèdicament -almenys durant dos anys- per acomodar les seves característiques físiques a les corresponents al sexe reclamat". Aquest darrer requisit fa referència a l'obligatorietat de sotmetre's a un tractament hormonal que, quan es fa a base de testosterona, en molts casos comporta la castració química. Però què passa quan et vols canviar el nom i el sexe dels documents, però no vols operar-te ni prendre hormones?

El moviment contra la psiquiatrització trans rebutja la ingerència del govern en la construcció de les identitats. Per una banda, reclama el

dret de no intervenció, fet que no es contempla a la llei actual (que obliga a fer un tractament mèdic) i, per altra banda, lluita per poder decidir amb autonomia sobre les intervencions al

En la construcció de les identitats existeix una gran ingerència del govern, que obliga les trans a fer un tractament mèdic

propri cos, sense haver d'obtenir el vist-i-plau de metges psiquiàtrics. Tanmateix, també qüestionen la necessitat de perpetuar el sistema binari normatiu i d'haver de fer esment del sexe als documents oficials.

Abans de l'aprovació de la llei d'identitat de gènere a l'Estat espanyol,

aquestes modificacions als documents oficials es tramitaven a través d'un procés judicial. S'havia de presentar una demanda i, al judici, s'havien d'aportar proves, una de les quals -la més determinant- era el veredict d'un metge forense que examinava el teu cos. Amb l'inici del debat de la nova llei estatal, un sector del moviment s'hi va mostrar en contra, davant l'obligatorietat d'acceptar un tractament psiquiàtric per viure el gènere i la sexualitat lliurement. A partir de les mobilitzacions i després d'una trobada estatal el gener i l'abril de 2009, van decidir endegar la campanya internacional a través de la xarxa, amb els únics requisits de conservar el lema i la data de la manifestació. Amb aquesta convocatòria, també volen denunciar la violència de gènere que, segons les organitzadores, practiquen l'estat i el sistema mèdic a través dels mecanismes que utilitzen perquè les persones visquin en un gènere o un altre.

GLOSSARI

Aquestes definicions no pretenen classificar ningú, només facilitar la comprensió a les persones que no estan familiaritzades amb aquesta realitat

TRANSEXUAL: Aquella persona que se sent del gènere contrari al que se li va assignar quan va néixer i que modifica el seu cos mitjançant hormones i operacions.

TRANSGÈNERE: Aquella persona que se sent del gènere contrari al que se li ha assignat, però que no considera necessària la modificació del seu cos.

TRAVESTI: Aquella persona a qui li agrada vestir-se i adoptar el rol del gènere contrari al que viu en la seva vida quotidiana per jugar i qüestionar els rols de gènere en moments concrets.

TRANS: Ens referim a trans quan volem englobar les tres identitats anteriors sense haver d'explicitar totes les divisions internes que existeixen dintre del propi moviment trans.

INTERSEX: Aquella persona que han nascut amb genitals ambigus (i gairebé sempre funcionals) que no pot ser classificada ni com a home ni com a dona al moment de néixer.

TRANSFÒBIA: És la discriminació que pateixen les persones que viuen identitats de gènere no normatives (homes amb una anatomia de dona i dones amb una anatomia d'home).

MIQUEL MISSÉ

Stop Patològització Trans

stp2012.wordpress.com
stp2012@gmail.com
Manifestació 17 d'octubre.
18h. plaça Universitat, Barcelona.

> 'M'agraden les revistes de mecànica'

Durant el procés de psiquiatrització al qual sotmeten moltes persones trans, una de les formes d'avaluació que encara s'utilitzen és l'Inventari Multifàsic de Personalitat de Minnesota (MMPI). Aquest qüestionari, que data de 1940 i va ser revisat i reestandarditzat el 1989, és un dels més utilitzats per avaluar alteracions psico-

patològiques en l'àmbit clínic. De les més de 500 preguntes del qüestionari, n'hi ha 50 que pretenen mesurar el desenvolupament del rol de gènere a través de l'anàlisi de reaccions emocionals, interessos, actituds i sentiments on, segons els responsables mèdics, els homes i les dones divergeixen. Sota aquesta premissa, hi ha preguntes que,

en funció d'una resposta de veritat o fals, et classifiquen com a home o dona. Entre totes les qüestions, s'hi troben plantejaments del tipus: "M'agraden les revistes de mecànica", "M'agraden les dones hominivols", "Mai a la vida no m'ha agradat jugar amb nines", "Si fos reporter, m'agradaria molt escriure notícies esportives".

Les intervencions fetes a les intersex poden crear esterilitat i incontinència

Lluita contra la psiquiatrització trans es fa extensible a la reivindicació pel dret al propi cos. Així doncs, un dels seus eixos de treball importants és la visibilització de la intersexualitat. Representen les paraules d'activistes intersexuels, pretenen denunciar els tractaments de normalització binària als quals sotmeten les persones intersex. Hi ha hospitals que compten amb equips d'as-

signació de gènere, que fan un diagnòstic davant de persones amb genitals ambigus que no compleixen uns paràmetres establerts i els fan una intervenció per classificar-les com a *home* o *dona*. Aquests tractaments poden comportar esterilitat i problemes d'incontinència. A Barcelona, aquestes operacions en nadons es duen a terme a l'Hospital de la Vall d'Hebron.

, de dalt a baix

GLOBAL · LES DIFERENTS MANIFESTACIONS A NIVELL INTERNACIONAL PODEN CONVERTIR LA JORNADA EN UNA DATA HISTÒRICA

Els col·lectius trans entenen que la seva lluita s'ha de plantejar a escala mundial

Manel Ros
 redaccio@setmanaridirecta.info

El moviment transsexual i intersex vol convertir el proper 17 d'octubre en una data històrica que marqui el començament d'una lluita pels drets que elles mateixes consideren bàsics. I, tenint en compte que el sistema actua de manera global, molts col·lectius han entès que la lluita també s'ha de plantejar a escala mundial. El proper 17 d'octubre tindrà lloc per primera vegada a la història una manifestació a nivell internacional per reclamar els drets de les persones transsexuals i intersex i per protestar contra la patologització de les identitats sexuals i transgènere.

Actualment, la transsexualitat està considerada com una malaltia mental, com un trastorn de la identitat sexual. Així és com la cataloga l'Associació Nord-americana de Psiquiatria (APA en les seves sigles angleses) -que és la que marca la línia de l'OMS en aquest sentit- i també per l'Organització Mundial de la Salut (OMS). Pels col·lectius que estan organitzant les mobilitzacions, el problema d'aquesta catalogació és que té un impacte important en les

seves vides quotidianes, ja que -en molts casos- necessiten aquest certificat psiquiàtric per poder endegar determinats processos com, per exemple, la modificació del nom al carnet d'identitat, la ingestió d'hormones o l'accés a una operació. De fet, una persona trans necessita aquest certificat per fer qualsevol part del procés. Per tant, es veu forçada a passar per una teràpia psiquiàtrica. És per això que el moviment trans reivindica que, quan es revisi la Classificació Internacional de Malalties l'any 2102, la transsexualitat no hi aparegui com una malaltia. Al mateix temps, però, els diferents col·lectius també reclamen que hi hagi una reflexió sobre aquesta qüestió en el si de la societat.

A casa nostra, les primeres mobilitzacions sobre aquesta temàtica les hem d'anar a buscar dos anys enrere, el 7 d'octubre de 2007. Va ser llavors quan, arran de l'èxit de la convocatòria, els diferents col·lectius es van adonar que, dins els moviments socials, existia una xarxa i un teixit que podia donar suport a un moviment més ampli. Així doncs, l'any següent, el moviment es va estendre a escala europea. L'11 d'octubre de 2008 es va convertir en un dia

de lluita arreu d'Europa i onze ciutats van convocar manifestacions. La resposta va ser molt bona i es va poder comprovar que, als Països Catalans i a la resta de l'Estat espanyol, existia una xarxa contra la patologització molt potent que tenia capacitat per anar més enllà.

Més de 30 ciutats de tot el món, entre les quals s'hi troben dues dels Països Catalans, s'han sumat a la convocatòria

D'aquí sorgeix la idea de llançar una campanya a escala internacional amb un objectiu molt clar pel 17 d'octubre: reivindicar des de tot el món que l'OMS i l'APA eliminin la transsexualitat com a malaltia. Actualment, més de trenta ciutats del món s'han sumat a la convocatòria, dues d'elles dels Països Catalans.

L'activista trans Miquel Missé afirma que "més enllà del que digui l'APA, el Ministeri de Sanitat ha de tenir una posició" en referència a les diverses mobilitzacions. "No només cal donar importància a la lluita mundial", indica Missé, sinó que cal "insistir en la pressió sobre els nostres governs". "No pot ser que avui dia, quant hi ha tanta gent mobilitzada, no ens facin cas". A més a més, Missé destaca el fet que el moviment planteja "uns arguments i una proposta" i no només crítiques.

Hi ha llocs del món on la situació no està tan avançada a nivell de drets socials, ja que no tenen un moviment transsexual tan fort com el que tenim en el nostre territori. L'exemple d'això és l'Amèrica Llatina. Però aquest continent, paradoxalment, s'ha abocat a la convocatòria de la manifestació internacional del 17 d'octubre. Per altra banda, els països que compten amb un sistema sanitari públic de qualitat -com per exemple els del nord d'Europa- són els que es mostren més reticents davant la protesta. Ciutats com Hèlsinki o Oslo han dit que no es manifestaran perquè tenen por de perdre drets. Contràriament, si ens fixem en l'altra punta de món, on sovint la gent gaudeix de menys

drets socials i sexuals, és on surten al carrer més persones.

Als EUA, un dels llocs clau a l'hora de mobilitzar degut al poder que exerceix l'APA sobre les patologies, només es convoca la protesta a la ciutat de San Francisco. A més a més, curiosament, qui portarà el pes de la mobilització en aquesta ciutat seran les llatinoamericanes transsexuals de Sant Francisco.

Més enllà de les ciutats on es faran manifestacions, també hi ha dotzenes de països que sumen centenars de col·lectius adherits a la campanya. A moltes de les ciutats on es convoquen manifestacions i a molts dels països adherits a la campanya, el moviment transsexual no es especialment fort, cosa que mostra que aquesta no és una lluita especialment identitària. Missé té clar que "per formar part del moviment trans del segle XXI no cal ser transsexual". A més a més, molta gent del moviment considera que aquest és un factor clau per aconseguir les fites per les quals s'està lluitant. Segons Missé, "el moviment transsexual sempre ha tingut clar que la unitat fa la força" i que "necessita unir-se amb altres moviments per assolir les seves reivindicacions".

ENTREVISTA · MIQUEL MISSÉ, ACTIVISTA TRANS DE LA GUERRILLA TRAVOLAKA I DE LA XARXA D'ACCIÓ TRANS-INTERSEX DE BARCELONA

“Es tracta de veure la transsexualitat com una cosa quotidiana”

El moviment transsexual i intersex porta molt de temps treballant al carrer i amb diversos moviments socials catalans per lluitar pels seus drets, no només sexuals, sinó com a persones. Les seves reivindicacions reclamen que no se'ls tracti com a malalts amb patologies mentals i una de les seves armes principals és no deixar que se'ls invisibilitzi. Per això, el dia 17 d'octubre sortiran al carrer, juntament amb milers de persones arreu del món.

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

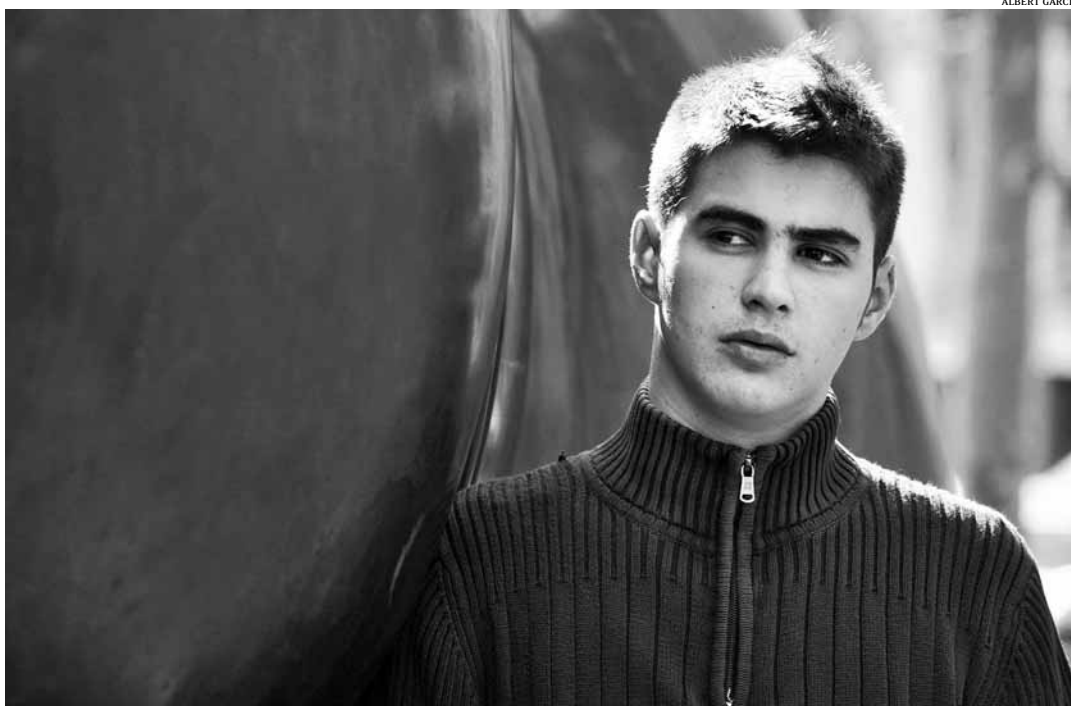
Quines són exactament les vostres reivindicacions?

El problema és que la reivindicació històrica és que les necessitats de modificar el cos de les persones transsexuals entrin al catàleg de prestacions públiques. A l'Estat espanyol, hi ha sis centres de referència per persones transsexuals. Aquests centres de referència aglutinen tota la gent i tenen el monopoli del tractament. A Catalunya, per exemple, és l'Hospital Clínic. El problema és que aquests hospitals patologitzen, és a dir, que el tractament oficial seria: psiquiatria, endocrí i cirurgia. I això és el que nosaltres qüestionem, ja que no tothom té el mateix procés i, encara menys, no tothom hauria de passar obligatòriament pel psiquiatre. El tema és que hi ha gent que té por que, si desapareix el trastorn, no et donin hormones o no t'operin. Però, en relació a aquest tema, ho tenim molt clar: ens podem inventar altres formes d'abordar la qüestió. Són modificacions del cos que no tenen res a veure amb la malaltia, sinó amb les necessitats. Una cosa és ser un malalt i l'altra és ser un usuari. El sistema sanitari no

“Les modificacions del cos no tenen res a veure amb la malaltia”

només té malalts. És a dir, per exemple, jo necessito una modificació que ells poden fer perquè tenen el coneixement, jo he de passar per una persona malalta? El que nosaltres diem és que siguem clars: jo puc viure com un home amb pit? No puc. És clar, poder... pots, però, com serà la teva vida?

És una lluita molt complexa, ja que el trastorn està lligat a la llei de molts països i hi ha molts països que utilitzen la nomenclatura psiquiàtrica per donar-nos drets. És a dir, tu tens uns drets com a persona amb un trastorn de la identitat sexual. Que passarà el dia que no tingui aquest trastorn? La llei de l'Estat espanyol, que és la llei de 2007, diu que nosal-

ALBERT GARCIA

tres ens podem modificar el nom sempre i quan tinguem un certificat psiquiàtric i dos anys de tractament. I si un dia no existeix el certificat? Demanem que hi hagi un protocol o un pla d'abordament de la transsexualitat seriós. El govern sap que aquest és un tema pendent, però no apareixem a la seva llista de prioritats. La reivindicació és que s'asseguin al Ministeri de Sanitat o allà on vulguin i que es plantegin com abordar aquesta qüestió. I tot i que és veritat que les operacions entren dins la seguretat social, no més se'n fan 20 cada any. T'inscriuen en una llista d'espera i et pot tocar o no. Si no et toca t'has d'esperar.

Quines són les anomalies que voleu denunciar d'aquest procés psiquiàtric?

El tractament que fan servir és diu *Test de la vida real*. Aquest test significa que, durant el temps que ells considerin necessari, et van visitant un cop a la setmana i avaluen la teva vida, és a dir, la teva vida real. Si jo dic que em dic Miquel i que vull prendre hormones, diran: "D'acord, doncs durant quatre anys, mirarem si realment et dius Miquel". Analitzen que fas amb la teva vida quotidiana: si et comportes com un home o no acabes de reproduir el rol de l'home. De fet, et fan recomanacions del tipus: "Si vols passar per home, millor que et tallis el cabell, et posis camises...". Això d'una banda. De l'altra, ells pensen que no abans de donar-te el certificat han d'assegurar-se que tot el teu entorn ho entén i ho viu bé. Pretenen que tu vinguis amb la teva família i que to-

thom de la teva família ho assimili bé. A més a més, els psiquiatres et van donant missatges que a tu et semblen una mica sospitosos, com ara: "Si no prens hormones, no seràs un home; si no prens hormones és símptoma que no ho tens gaire clar perquè, si fossis un home, en prendries".

Quina creus que és la solució perquè les persones transsexuals o intersex puguin sentir-se acceptades?

El tema el podem mirar a curt i a llarg termini. A curt termini, crec que la solució passa perquè la transsexualitat sigui més visible, que estiguem acostumats a l'existència de la transsexualitat com una cosa quotidiana. Com que vivim en una societat dividida en dos rols molt estrictes, hi ha gent que, quan no se sent bé amb el seu propi rol, busca l'altre. Jo, quant tenia catorze anys, era una noia molt masculina i totes les noies aquí anava eren molt femenines. Si hagués conegut un món on les noies masculines fossin més quotidianes o els nois femenins també, a mi m'hagués importat molt poc ser una noia masculina. Però no tenia referents positius de ser una noia masculina. El tema és que et diuen que, si tu no et sents noia en aquest món, és que ets un noi. No hi ha la possibilitat de situar-se en una línia més intermèdia. Llavors, això es resol si, a curt termini, quan tu diguis "dec ser un noi" tinguis eines per entendre que això que et passa no és una malaltia; cal que les definicions que existeixen sobre això no siguin patologitzants, és a dir, això és una opció de vida, és una opció que tu

prens, com hi ha gent que en pren d'altres. La gent li dona massa importància, com si fos un canvi d'identitat. S'ha de tractar de viure bé el fet de ser transsexual, viure bé el fet de decidir allò que vols ser. Quant tu decideixes que vols viure com un noi és molt important. Falta molta visibilitat per part dels transsexuals. El fet que una persona com jo et parli del fet de ser transsexual i que parli del procés que ha viscut és molt estrany. En general, la gent, això, ho vol oblidar. Hauríem de preguntar-nos per què la gent té necessitat d'oblidar la seva vida. I això ho dic entenen el procés d'aquestes persones.

“Que una persona com jo et parli del fet de ser transsexual i del procés que ha viscut és molt estrany”

A llarg termini, tant de bo que no existissin les persones transsexuals, en el millor sentit de la paraula. Tant de bo que les fronteres del gènere fossin molt menys estrictes, de manera que, quan una noia fos molt masculina, no s'hagués de fer aquesta pregunta: "Dec ser un home?" Senzillament ets una noia, en el sentit que tens aquest cos, però vius en el gènere que

tu vols i et comportes com tu vols, independentment de la codificació de sexe o gènere. Tant de bo que la gent pugui viure sense adaptar el seu cos al sistema. Que el sistema s'adapti a aquestes diferències i a aquesta diversitat.

Els moviments socials catalans us han recolzat en la vostra lluita?

La veritat és que sí. Hem anat fent coses i treballant amb gent diversa. És tant greu que estigui passant això que, quan ho expliques, la gent al·lucina. Imagina't quan els expliques que t'has passat quatre anys fent teràpia per intentar demostrar que ets un noi. Teràpies del tipus: "Si ets una noia, pinta't les ungles". A més, el que passi allà és responsabilitat de tothom. Hi ha gent que pensa que aquest és un tema que hem de resoldre nosaltres. Jo no crec que només sigui un tema nostre. Això no és només una qüestió transsexual, és una qüestió del cos. Per què les hormones femenines es poden comprar a la farmàcia sense recepta i la testosterona no? El control de la masculinitat és un i el control de la feminitat és un altre. Llavors, algú pot pensar: "Què passaria si tot això s'alliberés?". Doncs passaria que jo em diria Miquel al DNI i em podria quedar embarassat. Això desmuntaria tot un sistema que ens diu que les dones són aquí per reproduir-se i els homes per produir. Des del moment que comencen a haver-hi dones que viuen com a homes i homes que reprodueixen com dones, tot el seu sistema s'ensorra. Això qüestiona tot un sistema social que té relació amb els rols de gènere i amb la reproducció.

, impressions

Agustí Barrera · Membre del Moviment Arenyenc per l'Autodeterminació (MAPA)
opinio@setmanaridirecta.info

Arenys de Munt al MAPA

EULÀLIA CORBELLA CERVELLÓ

Es antecedents
En l'estudi dels esdeveniments històrics (i la consulta del 13-S ho ha estat), passen desapercebuts els engranatges, les raons subjacents, que permeten d'explicar i entendre el fet històric, per això són tan aclaridores en aquest sentit les biografies, les memòries, el testimoni dels actors que eren a primera fila.

Al darrere de la consulta del 13-S hi ha una entitat, el Moviment Arenyenc per l'Autodeterminació i el treball esforçat dels seus membres durant gairebé quinze anys.

El MAPA neix a Arenys de Mar infantat per Jordi Bilbeny i Carles

El 13-S ha marcat un punt d'inflexió i s'ha fet més evident el desgast d'un discurs institucional buit de contingut

Mitjà. Des de 1995 fins a l'any 2000, impulsa les Jornades Independentistes, amb temes com Homenatge a Fèlix Cucurull (1995),

Cinema i alliberament nacional (1997), Homenatge al País Valencià (1998), En marxa cap a la Independència (2000), entre d'altres.

El 31 de març de 2000, al garatge de casa de Carles Móra, es formà el MAPA d'Arenys de Munt. El document que convocava la reunió constitutiva estava signat per Agustí Barrera, Jordi Bilbeny i Carles Móra; J. M. Ximenis s'hi afegí dos anys després i n'esdevingué un dels seus elements més actius. Al document es parlava "d'avançar en la construcció dels Països Catalans i impulsar un nucli de debat i actuació cívica a Arenys de Munt, que tingui per finalitat

difondre el principi d'autodeterminació del nostre Poble".

Des del mateix moment de la seva formació, el MAPA inicia una intensa tasca d'agitació cultural al poble: presentacions de llibres i conferències de temes relacionats amb la nostra llengua o cultura nacional.

L'any 2005, amb la col·laboració del batlle Miquel Rubirola i l'ajut de l'Ajuntament d'Arenys de Mar, se celebraren en aquesta vila unes Jornades sobre el dret a l'autodeterminació, amb la participació de representants corsos, bascos, saharauis i palestins, entre d'altres.

És a dir, el 13-S ha tingut al

La força del símbol ha fet pedagogia, l'exercici de la llibertat ha esclatat com una festa de la voluntat del poble

darrere un llarg treball de pedagogia política que no ha aparegut a la televisió o als mitjans, però que –sens dubte– ha fet possible l'esclat de llibertat del 13-S. El MAPA s'ha mantingut en un discret segon lloc, però és una d'aquelles petites rodetes de la història que ha permès que aquesta avanci.

Consideracions i reflexions

Resulta difícil d'entendre que prop de 300 periodistes acreditats d'uns 60 mitjans de comunicació diferents, alguns estrangers, fessin el seguiment d'una votació simbòlica

sobre la independència de Catalunya en un poble del Principat de Catalunya.

Potser el que generà l'interès humà i periodístic fou que la Consulta s'entengué com el desafiament entre el David –representat per un poble de 8.000 habitants– i l'Estat espanyol, exercint de Goliat.

El 13-S ha marcat un punt d'inflexió en la política nacional i estatal i s'ha fet més evident encara el desgast d'un discurs institucional buit de contingut, que es limita a repetir els quatre tòpics de sempre, més o menys ben escenificats per la litúrgia dels partits. S'ha demostrat, encara més, el divorci entre la classe política i el ciutadà, cansat d'una política oficial mediocre, instal·lada en la monotonia burocràtica dels aparells dels partits.

Creiem que la victòria del 13-S ha tingut un seguit de virtuts terapèutiques que s'han d'anàlitzar amb profunditat, volem esmentar: descobrir un seguit de contradiccions polítiques que s'havien mantingut emmascarades; situar a l'eix del debat el concepte del dret democràtic a l'autodeterminació; remarcar l'existència d'una veritat oficial i d'una altra de real, amb un 96% de vots afirmatius a la independència de Catalunya. Va votar el 41,01% del cens. A les eleccions al Parlament Europeu, va votar el 35,08% del cens.

La força del símbol ha fet pedagogia, l'efecte dòmino està estenent el dret de decidir, l'exercici de la llibertat ha esclatat com una festa de la voluntat del poble.

Podem dir que el MAPA ha situat Arenys de Munt al mapa del món, l'esforç patriòtic ha fruitat.

Joan Martínez · President de la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya (CONFAVC)
opinio@setmanaridirecta.info

La nova grip i un alarmisme social irresponsable

Comencem el curs acadèmic amb l'alarma social que han creat les administracions públiques i alguns mitjans de comunicació entorn del contagi del virus gripal A/H1N1. Un alarmisme irresponsable, com sovint la classe política titlla les accions dels moviments socials.

De gran irresponsabilitat perquè, durant aquests mesos, ja s'ha demostrat que aquesta nova varietat de grip és menys letal que l'estacional. Segons la darrera informació proporcionada pel Departament de Salut, la taxa d'incidència dels síndromes gripals –de 72,53 per 100.000 habitants– es manté estable i per sota del llindar

epidèmic. A Catalunya hi ha hagut quatre defuncions (30 a l'Estat espanyol). Unes xifres que cal contextualitzar amb la incidència d'altres malalties: si al món moren 500.000 persones anuals per diferents gripes, inclosa aquesta, en moren entre 1.500.000 i 2.400.000 per paludisme i 2.000.000 per tuberculosi. Per què les administracions han optat per seguir el joc mediàtic de l'alerta social?

Algunes veus apunten que al fons de la qüestió hi ha les butxaques de les transnacionals farmacèutiques. Per exemple, l'expressió de Metges Sense Fronteres, Rony Brauman, va argumentar que l'Organització Mundial de la Salut

Quan les alertes procedeixen dels moviments socials, la majoria dels polítics les cataloguen d'irresponsables

havia considerat el brot de pandèmia mundial perquè aquest organisme estava manipulat per les grans firmes farmacèutiques que tenen les patents de la vacuna.

En tot cas, el debat públic s'ha centrat al voltant de la resposta medicalitzada de l'administració i pocs mitjans de comunicació de masses –excepte *Le Monde Diplomatique* i les revistes científiques com *Science*– han divulgat la causa principal que hagi aparegut aquest nou brot: l'acumulació insalubre de bestiar, pròpia de la ramaderia intensiva.

Com un dels representants del moviment veïnal, recordo que van ser els veïns i les veïnes de La Gloria, el municipi mexicà on es va

localitzar el primer focus, els que havien estat denunciant la contaminació de la Granja Carrol. Aquesta explotació porcina és una filial de la multinacional Smithfields, també denunciada per Human Rights Watch per conflictes ambientals i laborals a explotacions agrícoles dels Estats Units.

Quan les alertes procedeixen dels moviments socials, la majoria dels polítics les cataloguen d'irresponsables i acaben en un calaix perdut. I moltes vegades ajudarien a preveure danys humanitaris i conflictes socials que, després, els media, els interessos de les transnacionals i les disputes dels líders polítics van engrossint.

Benet Salellas · Advocat
opinio@setmanaridirecta.info

El verí del cas Pòrtulas

Un sistema tan poc avançat en relació a algunes garanties com el dret romà, fa més de dos mil anys, ja establia com a principi bàsic del funcionament del dret penal que els pensaments i les idees, per si soles, no poden delinquir. Ulpia recollia el concepte amb l'aforisme *cogitationis poenam nemo patitur*. El dret modern ha assumit aquesta tradició perquè, en partit de la distinció entre Moral i Dret, resulta prohibida a aquest darrer la regulació dels pensaments i en queda limitada l'esfera d'intervenció al terreny social dels actes externs quan aquests són delictius. La voluntat *criminalis*, mentre roman a la ment del subjecte, no està controlada pel Dret perquè no produeix cap perturbació en el món exterior, que és el que el Dret té l'encàrrec de regular.

La Conselleria d'Interior va posar la primera pedra del verinós concepte de delictes 'preventiu' de col·laboració

Com a discussió encadenada a aquesta, en el món jurídic, s'ha esdevingut el debat sobre el càstig de la temptativa, especialment de l'anomenada temptativa inacabada, és a dir, d'aquelles situacions en què el subjecte delinquent no ha dut a terme tots els actes necessaris per materialitzar el delictes i que, per tant, no s'ha posat en perill de veritat allò que el sistema volia protegir: la vida, la llibertat, el medi ambient... Pensem en el clàssic exemple de l'assassí que

compra el verí, però que no arriba a utilitzar-lo. És novament un cas límit en la necessitat d'intervenció del càstig estatal, que només podria justificar-se -insisteixo- quan realment s'ha generat una situació de perill immediat.

Per tal d'evitar excessius debats teòrics (i les seves corresponents absolucions), el legislador ha inventat alguns delictes en camps especialment sensibles (com la protecció de l'Estat, pensem en els delictes de terrorisme) en què no cal provar aquest perill a cada judici, sinó que es presumeix sempre que es desenvolupa la conducta expressament prevista pel Codi Penal, tot i que moltes d'elles no siguin atacs concrets a l'Estat, la vida, la llibertat, etc., i no passin de ser meres i llunyanes posades en perill. És a dir, que el centre d'atenció no es fixa en el que efectivament ha passat, sinó en el que aquestes accions poden significar com a ajuda a la realització de conductes futures molt més lesives. El delictes de col·laboració amb organització terrorista n'és l'exemple més clar quan preveu castigar els que allotgen membres d'aquests grups, els que els busquen objectius, els que els fan vigilàncies... sense necessitat que aquesta conducta hagi afavorit la materialització d'un atemptat concret.

En aquest marc, el juliol passat es va fer pública la sentència de la Secció Quarta de l'Audiència Nacional en què es condemna Núria Pòrtulas per un delictes de col·laboració amb organització terrorista en grau de temptativa inacabada a dos anys i sis mesos de presó. Aquesta condemna, en aquests termes, resulta totalment insostenible. Evidentment, la sentència és insostenible en matèria de prova, perquè novament s'ha limitat a transcriure l'atestat policial sense ni tan sols polir-ne els errors més evidents. També és insostenible en

OLGA CAPDEVILA I ALAN CARRASCO

construcció del concepte de terrorisme perquè no valora la sentència del tribunal de Trento que alliberava de qualsevol sospita de criminalitat el grup anarquista de Rovereto amb què es relaciona Pòrtulas. Però si és especialment inadmissible és per aquest nou pas en l'exemplament del càstig en el camp del terrorisme que suposa, ja que dicta una condemna per temptativa

inacabada d'un delictes -el de col·laboració amb organització terrorista- que, com hem dit, no és res més que una presumpció de perill. Això és -i aplicant l'exemple d'abans a aquest cas-, si la conducta consumada (la col·laboració) seria la compra del verí, fent l'analogia, en el cas de Pòrtulas, es castigaria aquell que ha sortit de casa per comprar el verí i, finalment, a tres

carrers de la drogueria, se n'ha desdit i ha fet marxa enrere. On seria el perill per a la vida en aquest darrer cas? Estaria justificat el càstig d'aquest subjecte per haver tingut el *mal pensament* de voler comprar verí? Òbviament, no.

L'expansió del delictes de terrorisme cap a conductes exclusivament ideològiques ha estat denunciada en moltíssimes ocasions. La sentència del cas Pòrtulas n'és una nova expressió. L'únic perill objectivat a la sentència és la ideologia anarquista de la investigada i la seva participació en accions de suport a presos. La solidaritat reconvertida en conducta de perill. Sense que

L'únic perill objectivat a la sentència és la ideologia anarquista de la investigada i la seva participació en accions de suport a presos

s'hagi materialitzat amb cap acció pròpia d'afavoriment al terrorisme perquè el pretès grup que rebria el suport ni tan sols s'hauria constituït encara, per això és només una temptativa de col·laboració.

La Conselleria d'Interior d'ICV-EUIA va posar la primera pedra d'aquest verinós concepte de delictes *preventiu* de col·laboració, que ha estat abraçat amb gust per la sempre imaginativa Audiència Nacional espanyola. Espero que el Tribunal Suprem corregeixi els Mossos i que retorni els pensaments a l'aforisme d'Ulpia del qual no haurien d'haver sortit mai.

Sebastopol Aikrana · Exenquestador, exnoi de magatzem, exarxiver, ex...
opinio@setmanaridirecta.info

El camí menys còmode

Els micos, per sobreviure, van baixar de les capçades dels arbres. Jo, per sobreviure, vaig enfilar-me a les barres dels bars. Una evolució ben estranya -ho reconec- que explico perquè el lector o la lectora tingui una idea del tarannà de qui escriu. Ara que -per la supervivència del meu ronyó- torno a tenir els peus a terra i encara no he trobat el meu lloc al món, m'agradaria fer una petita disertació que sovint les meves amistats -de joves, rebels; de grans, funcionaris- titllen de confusió i adolescent.

En temps dels catòlics, el consell dels capellans era: "Resignació, fill meu, resignació". D'alguna manera, doncs, reconeixien que el món era

una merdeta. Ara, però, la idea que aquest és -tot i la crisi- el menys pitjor dels mons possibles està tan estesa que tots els discursos apunten cap al fet que, si no t'adaptes, el problema ets tu, no el món que et rodeja. En aquest mateix sac, hi trobem tant el discurs prepotent del pensament únic com les teràpies més amables d'aire orientatitzat que, sota la premissa que tothom forma part d'un sol nucli energètic, recomanen l'acceptació i l'adaptació.

Jo mateix desperto certes recanques quan dic que no he pogut guanyar-me la vida tirant endavant les meves idees més brillants d'una nit de porros -això és, del desig més pur. Però, de moment, passats els anys,

Nosaltres no pensem que treballar de sol a sol és un mal exemple per les criatures?

encara no he trobat ningú que m'hagi convençut que la seva feina valgui més que els meus projectes. Només la panxa buida i la falta de sostre. Dos arguments -que serien quatre si tingués parella i fills- suficientment importants com perquè, de tant en tant, encara m'ho repensí.

Llavors, camí cap al *curro*, em veig marginat -putrefacte com un peix a la reixa dels dies- i em pregunto: nosaltres no venim d'una tradició que pensava que, amb la mecanització de totes les feines, podríem dedicar-nos a l'oci i a l'aprenentatge? Nosaltres no pensem que treballar de sol a sol és un mal exemple per les criatures? Llavors, què collons fotem

a les set del matí agafant el metro?

La meua resistència a treballar, però, no es deu a la mandra, sinó al fet que difícilment trobo que el producte final del meu esforç remunerat faci el món més alegre, o savi, o còmode, o habitable. Jo ho intento i no vull semblar pas maximalista però, en aquest sentit, em sembla paradigmàtic del món laboral que una de les maquinàries industrials més exitoses del planeta es dediqui a produir, entre altres coses, *tuperwares* que mai tanquen.

Preferixo, mil vegades, fer qualsevol dels meus projectes. Us en dic un: passejar pel metro vestit de blanc abraçant la gent i dient que és un servei municipal.

, impressions

. A LA CANTONADA

PROGRAMARI LLIURE

Cites del darrer trimestre

Quim Perelló

El 19 de setembre es va celebrar, a escala mundial, el Software Freedom Day (<http://softwarefreedomday.org/>) o, dit en català, el Dia de la Llibertat del Programari (<http://www.caliu.cat>), un esdeveniment que aquest 2009 ha comptat amb 565 organitzacions a tot el globus i que ens ha recordat, per sisè any consecutiu, perquè tot o gairebé tot el programari que hi ha hauria de ser lliure.

De fet, aquest dia està pensat per aquelles persones neòfites amb el programari lliure i, evidentment, existeix independència del sistema operatiu que es faci servir. Si algú vol veure els materials que es van repartir i saber una mica més sobre aquesta jornada pot visitar l'enllaç que us indiquem: <http://lescorts.cc/article/2009/09/les-corts-altoja-el-dia-de-la-llibertat-del-programari>.

Però aquest trimestre ens queden altres dates per recordar que val la pena tenir en compte i també els diferents congressos que es faran i on, com sempre, els moviments socials podrien tenir un paper important. El primer és el IV Congrés de la Cibersocietat, un *living congress* que tindrà lloc del 12 al 29 de novembre i en el qual l'eix de discussió es construeix a partir de les comunicacions que envia qualsevol persona o entitat per plantejar el debat, simplement cal que ho consideri oportú o que la motivi especialment. Podeu consultar el llistat (<http://www.cibersociedad.net/congres2009proves/ca/list-gts/>) i participar-hi quan vulgueu. Realment, els temes són molt variats i interessants i n'hi ha de tan específics com el de les xarxes tecnològiques i els moviments socials.

Per altra banda, durant una setmana, Barcelona es convertirà en la capital de la cultura comparada i comptarà amb un dels fòrums més interessants que es s'han fet darrerament. El Free Culture Forum (<http://fcforum.net/ca>), que començarà el 29 d'octubre, farà el seu inici ben fort fent l'entrega dels Oscars, tot un esdeveniment de la cultura lliure. A partir de les nou del vespre, a la Sala Apolo, podreu gaudir de concerts, literatura, *hacking*, entre d'altres.

El fòrum, organitzat per l'associació ExGAE, Network Politics i Free Knowledge Institute, entre d'altres, tindrà taules de debats amb gurus com Richard Stallman, que serà a la taula *Filosofia Hacker de Coneixement Compartit i Eines d'Acció*, o personatges com Michel Bauwens, de la P2P Foundation.

Tampoc no hi faltaran un delegat del Ministeri de Cultura del Brasil -un model a seguir respecte a la cultura lliure- i alguna representant del Partit Pirata (que, recordem-ho, té representació en el Parlament europeu). Vaja que, si heu llegit fins aquí, ho hauréu entès, no hi falteu!

En altres ocasions he parlat de GNU/Linux i, més concretament, de la distribució d'Ubuntu. Doncs bé, si alguna vegada us heu plantejat iniciar-vos en aquesta distribució, teniu una data perfecte. El dia 7 de novembre, a l'IES Torre Vicens de Lleida, des de les 10 del matí fins a les 6 del vespre, tindreu tallers i xerrades per conèixer la nova versió d'Ubuntu -que portarà de nom de *Karmic Koala*- i tot un grapat de gent disposada a ajudar-vos a instal·lar-lo. En aquesta festa, també hi podreu trobar materials per endur-vos a casa -per si us sorgeixen dubtes sobre com utilitzar aquesta distribució de GNU/Linux- i, també, per conèixer una de les comunitats més actives mundialment. Més informació: <https://wiki.edubuntu.org/CatalanTeam/KarmicKoala>

. EL CIGALÓ

“La màgia existeix i és dins de cada persona... el problema el tenen aquells que no la troben”

Vicenzo Cartonutti és l'alterego de Maximiliano Stia, un mag poc convencional, decidit a millorar el medi ambient a partir de trucs de màgia que ens parlen del reciclatge, el canvi climàtic i el consum responsable.

Sembla que els trucs funcionen perquè, al marge d'haver estat programat amb el muntatge 'El Reciclatore' durant tots els dies de les Festes de la Mercè, ara se'n va de gira cap a Mèxic.

Estel Barbé

D'on va sortir la idea de l'espectacle *El Reciclatore*?

Va néixer de la necessitat de fer alguna cosa amb els deixalles. A l'Argentina, hi ha tantes escombrieries que vaig sentir la curiositat de provar les múltiples coses que es podien fer amb els residus.

Coneixes o has sentit a parlar d'algun altre mag que barregi medi ambient i màgia?

Amb el temps, el personatge es va adonar que, al marge de fer coses amb els residus, podia servir d'exemple perquè la gent sabés com ordenar les deixalles o reduir el consum de

coses innecessàries. I no, no coneix cap altre mag que faci coses similars combinant medi ambient i màgia.

Creus que, amb la màgia, la gent rep millor allò que vols expressar?

Si s'usa bé sí, tant a la canalla com a les persones adultes els impacten els efectes màgics i això provoca que el missatge que vull transmetre arribi més endins.

Ens podries explicar algun truc dels teus?

El truc que t'explicaré és fàcil. Allò important no és allò que es veu, sinó allò que és invisible: la màgia existeix i és dins de cada persona... el problema el tenen aquelles persones que no la troben.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Els bidons radioactius

Salvador Jover
Les Olives

Com cada any, anem a veure aquesta magnífica exposició de fotografies d'arreu a Perpinyà. Amb diverses temàtiques i aspectes, ens donen una idea clara de com va el món. I de com, diàriament, molts mitjans de desinformació ens ho amaguen. A part de la bellesa de les fotografies, la temàtica és punyent.

Una de les fotografies que més m'ha interessat aquest any és una instantània feta el maig de 2006 a una platja de Somàlia -platja de Mareg-, uns 350 km al nord de Mogadiscio. S'hi poden veure uns bidons grans -com els de gasoil d'ací pels tractors- que suren al mar. Resulta que, arran del tsunami, van arribar a les costes carregats de residus radioactius!

Expliquen que, el 1991, una empresa suïssa -Achair Partners- i una italiana -Progresso- van acordar amb el president de Somàlia vendre aquest bidons al país africà a un preu ridícul. I amb el tsunami, es va destapar tot... Imagineu-vos!

Podem veure que aquest món occidental, a part d'explotar el Tercer Món, els imposa el que no vol, però amb el greuge que ens diu que aquests residus són segurs. Amb la magnífica fotografia es pot deduir clarament la gran corrupció occidental: la democràcia, la justícia, els partits, miren cap a un altre costat. D'ací un temps, per desgràcia, veurem quanta raó tenen moltes persones que ens avisen del perill de les centrals nuclears, dels seus residus, amb les MAT corresponents... però com ja es pot comprovar, quan s'està en la comoditat del cotxe oficial -amb els seus i altres extres inclosos- els polítics no es recorden del poble. Total, a qui carai importa uns quants bidons a la costa de Somàlia, allà, a l'altra punta de món? Total, es moren de gana...

Recomanació obligada de llegir el llibre d'en Bru Rovira, *Africas*, que parla d'aquest fet. També, felicitats Perpinyà, per passar la mà per la cara a les *sàvies* patums de la Catalunya Sud.

Els impostos porten justícia

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

Reconec que m'ha sorprès en positiu que des del govern espanyol hagin parlat d'apujar els impostos a les rendes més altes. I m'ha sorprès perquè ja feia temps que considerava el PSOE com un partit de dretes. De fet, s'ha de veure què acaba passant en realitat perquè, per exemple, podria ser que, finalment, a qui s'acabés gravant més fos a les classes mitjana i baixa, o que s'aumentés l'IVA, que és un impost indirecte no redistributiu, però ja veurem... I dic que considerava el PSOE de dretes perquè els he sentit enorgullir-se que l'Estat espanyol tingui una de les pressions fiscals més baixes de la UE i que, precisament, hagi baixat durant el seu període de govern. De totes maneres, ha estat molt revelador veure com han reaccionat el PP, CiU, les patronals i els suposats experts -com tocats per un llamp- davant la simple insinuació d'apujar els impostos als rics. I com que els que posseeixen els mitjans de comunicació són de rendes altes, ja s'han afanyat a proclamar als quatre vents que es tracta d'un disbarat. El pensament de dretes diu que, baixant els impostos, la gent té més diners a la butxaca i consumeix més, cosa que -suposadament- ens trauria de la crisi. Però això no passarà perquè la gent de classe mitjana i baixa està tan endeutada que dedicarà els diners a pagar deutes i, per altra banda, la gent de classe alta, més que consumir o invertir, dedica la gran quantitat de diners que té a especular. Per tant, el que caldria fer és, precisament,

augmentar la inversió pública en serveis socials i en reactivació de l'economia (sobretot del teixit productiu més vulnerable), sense preocupar-se per evitar el déficit públic, ja que aquest no és dolent *per se* -com diu el dogma de la UE- sinó que, en moments de crisi, és necessari per fer el sobreforç que aixequi l'economia. I és que les finances d'un Estat no són un fi en si mateix, sinó que haurien d'existir amb el sol propòsit de generar dignitat de vida als seus ciutadans.

Una altra mena de maltractament

Josep Carbonell Mestre
Barcelona

Llegir atentament la Declaració Universal dels Drets Humans sol ser una experiència reveladora. Sovint, la vulneració dels drets humans que s'hi recull s'associa gairebé de forma exclusiva a la tortura i els atemptats a la integritat física i, sovint, hom creu que és una qüestió que "passa a fora". Però les vulneracions dels drets humans poden esdevenir-se ben properes i poden ser induïdes o consentides, amb més o menys consciència, fins i tot per organismes la comessa dels quals és, precisament, salvaguardar-los.

I un cop llegida atentament la Declaració, podem preguntar-nos amb quina legitimitat moral o científica el fet que una malaltia no figurei en uns barems de valoració pot conduir a qualificar sistemàticament un malalt de *depressiu*, de la manera més absurda i gratuïta, contravenint allò que diu la ciència mèdica i ignorant les conseqüències d'aquesta actuació irresponsable. Tots els malalts d'encefalopatia miàlgica (síndrome de fatiga crònica), fibromiàlgia i sensibilitat química múltiple saben molt bé a què em refereixo.

Estaria bé que, de tant en tant, la Conselleria d'Acció Social i Ciutadana donés, com a mínim, una ullada a la Declaració Universal dels Drets Humans.

, així està el pati

Un veí contra El Corte Inglés de Mataró | PÀG. 11

Irregularitats en una instal·lació elèctrica de Mataró | PÀG. 16

Una setmana caminant contra la llei d'estrangeria | PÀG. 16

8 segles treballant per guanyar el sou anual d'un futbolista | PÀG. 17

BARCELONA · EL CONSISTORI NO VA INVESTIGAR LA TRAMA DEL PALAU I VA AVALAR LA CANDIDATURA DE MILLET A LA MEDALLA D'OR

L'Ajuntament va rebre fa un any una carta que ja denunciava la corrupció de Millet

La missiva anònima també es va enviar a la fiscalia i a l'Associació de Veïns del Casc Antic. El text detalla gran quantitat de dades i noms relacionats amb el cas que ara s'està destapant

Cantonada de l'edifici on es vol construir el nou hotel, fotografiada des de la portalada del Palau de la Música

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Associació de Veïns del Casc Antic va rebre una carta anònima, el 16 de juliol de 2008, signada com a Amics de l'Orfeó Català i amb remitent domiciliat al carrer Astrea s/n (nom de la deessa de la justícia segons la mitologia grega, però un carrer inexistent a Barcelona). Alguna persona que coneixia les pràctiques de Fèlix Millet, de Jordi Montull i del seu entorn familiar i social havia decidit *estirar de la corda*. El text és molt explícit i detalla noms, xifres i procediments concrets d'estafa. Algunes de les coses que s'hi expliquen, com ara els desviaments de fons

arran de la suposada restauració de l'orgue o de la campanya per apadrinar butaques de la platea del Palau, dotze mesos més tard s'han constatat com a certes. Segons aquest personatge anònim, el volum estafat a Hisenda supera els 30 milions d'euros. També parla d'un desviament de 600 milions de pessetes a la FAES d'Aznar i de 900 milions de pessetes a un destí incert.

Segons ha pogut saber aquest setmanari, la carta també va ser remesa a la regidoria del districte de Ciutat Vella, a la fiscalia de Catalunya i a d'altres institucions. Tot i això, Jordi Hereu, alcalde de la ciutat -conexedor dels indicis delictius que planaven sobre Fèlix Millet- va decidir avalar la seva candidatura perquè fos condecorat amb la medalla

d'or al mèrit cultural de la ciutat. Després del registre policial a la seu del Palau de la Música, aquesta condecoració va ser ajornada indefinidament.

Arran de tot plegat, l'Associació de Veïns del Casc Antic ha vist reforçat el seu posicionament contrari a la construcció d'un hotel als terrenys del Palau de la Música que van ser requalificats i traspassats a l'empresa Olivia Hotels SL. Tots els tràmits estan plens d'irregularitats. El veïnat ha presentat un informe a la fiscalia per exigir la paralització del projecte. Per afegir-hi més llenya, Manuel Valderrama Blanca és president d'Olivia Hotels SL i, alhora, vocal de la Fundació del Palau, una il·legalitat que -de moment- ningú no ha sabut explicar.

> Text literal de la carta anònima

Barcelona 2008
"Senyors, El Palau de la Música fa 100 anys. Ens hem de felicitar. Lamentablement, però, la gestió dels darrers anys no ha estat a l'alçada dels fundadors d'aquesta estimada Institució. Les institucions, sobre tot les públiques, que col·laboren econòmicament en el funcionament del Palau i en les seves reformes haurien de reflexionar en aquest sentit.

En aquests anys, la gestió ha anat a càrrec del Sr. Fèlix Millet, del Sr. Jordi Montull i de la Sra. Rosa Garicano, principalment. El Sr. Fèlix Millet, protegit de l'ex-president Jordi Pujol, fou empresonat pel cas Catalana i després ha estat imputat diverses vegades. Amb ell al capdavant, l'Aggrupació Mútua s'ha descapitalitzat i, tanmateix, ara presideix un Banc. No oblidem, a més, que des de fa uns anys pertany a la FAES del Sr. Aznar.

El Sr. Jordi Montull és un constructor que ha trobat la prosperitat econòmica conjuntament amb el càrrec que ostenta al Palau. S'encarrega de la part més fosca de la direcció, és a dir, "sol·licitud" i gestió de comissions, factures falses, obres i restauracions inexistents, irregularitats mercantils, laborals, fiscals i d'altres activitats relacionades amb el diner negre. La Sra. Rosa Garicano és la cara amable de la direcció. El seu nom us recordarà un famós governador civil de Barcelona de l'anterior règim. La Direcció del Palau exigeix comissions a les empreses que participen en les obres, restauracions o manteniments. Des del servei de neteja fins la restauració de l'orgue, passant per les grans obres, tots els treballs, exclusives i contractes han de tenir la seva comissió. Per aquest motiu, el Palau està constantment en obres.

El futur... un hotel i el traspàs de poders als familiars per tal de tancar el passat i assegurar el futur. El frau a Hisenda per aquests fets és milionari, més de 30 milions d'euros. Però el més immoral és el frau a les Institucions, a les empreses de la Fundació, i fins i tot als particulars*, és a dir al poble de Catalunya.

I per acabar, recordem que la Fundació FAES es va emportar una "comissió" d'uns 600 milions de pessetes de les obres del Petit Palau (devia ser l'agraïment pel fons rebuts del Ministeri de Cultura). Uns altres 900 milions també van tenir un destí "incert". Hores d'ara, i amb la quantitat de diner negre que genera i mou el Palau, és impossible saber quin és el destí dels diners. Fa 100 anys, el Palau de la Música era propietat de l'Orfeó Català, amb un ideari cultural ben clar, ara és un holding, amb un ideari també molt clar, demanar diners a tothom i volatilitzar-los.

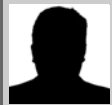
Poden vostès verificar i contrastar aquestes informacions, o si ho prefereixen consultar amb Hisenda, ja que el canvi patrimonial d'aquests senyors és tan espectacular com inexplicable, incloent comptes a paradisos fiscals.

*Ni un euro del patrocini popular dels tubs de l'orgue va anar a la restauració d'aquest. Amb les butaques la història continua".

A.O.C.

, així està el pati

EL PASSAT DE FÈLIX MILLET (1983-1998): INGRESSA A LA PRESÓ PER ACTUACIONS FINANCERES IRREGULARS. EL TRIBUNAL SUPREM L'ABSOL

IGNASI BAQUER
Renta Catalana
Va ser condemnat a un any de presó per falsedat documental en la tramitació dels fons d'inversió.

ANTONI BAQUER
Renta Catalana
Germà d'Ignasi Baquer i processat per un delictes d'estafa a més de 1.500 inversors particulars.

EDUARD GUILLÉN
Renta Catalana
Va ser detingut el maig de 1983 durant l'operació que va portar Fèlix Millet a la presó.

XAVIER MILLET
Germà de Fèlix Millet
Candidat per CIU al consistori barcelonès. Investigat per l'Audència de Girona en el mateix cas.

JM TRIAS DE BES
Renta Catalana
Processat i absolt. Va ser diputat de CIU, després va passar al PP i ara és a les files d'UPyD.

JOAQUIM MOLINS
Renta Catalana
Processat i absolt. Exdiputat de CIU. El seu nebot, Pau Molins, és l'actual advocat de Millet.

JOSEP LL. TORRA
Agrupació Mútua
Era directiu d'Agrupació Mútua, juntament amb Millet, quan va absorbir el Banco Consolidado.

EUGENI GARCIA
Exportaveu de CIU
Es va assegurar al banc dels acusats per la seva relació amb els negocis de Millet i Torra.

XAVIER BIGATÀ
Exconseller Generalitat
Era el conseller de Política Territorial del Govern de Jordi Pujol quan es va fer tota l'operació.

CAS RENTA CATALANA

Aquesta companyia d'inversió es va crear l'any 1972 amb un capital inicial de 6 milions de pessetes. Amb

les aportacions de més d'un miler de particulars, va arribar als 1.500 milions. La falsedat documental i els

fraus a Hisenda van portar els seus responsables a judici. Un dels que va anar a presó l'any 1983 va ser Millet.

CAS BANCO CONSOLIDADO

L'any 1998, la direcció d'Agrupació Mútua va desviar els fons de pensió

dels treballadors del Banco Consolidado per crear una empresa d'energia.

BARCELONA · UNA EXTENSA XARXA DE RELACIONS FAMILIARS, ECONÒMIQUES I SOCIALS ENCORBRIA UN SECRET DE DOMINI PÚBLIC

La Trama del Palau: Millet & Company

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La trama de desviament econòmic dels fons de la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música no hauria estat possible sense totes les persones que o bé hi van col·laborar directament o que van mirar cap a un altre costat. Una de les reaccions més comunes d'aquests dies entre els membres de les corals de la institució ha estat de satisfacció davant d'uns fets que tothom sabia que passaven, però que ningú no s'atrevia a investigar. Els cotxes oficials amb xofer, les vacances de tota la família a illes remotes del pacífic, les nombroses finques i apartaments de la família Mi-

Els cotxes oficials o les vacances pagades als Millet delataven la trama delictiva

llet i la família Montull -localitzades al Vallès, el Maresme, la Vall d'Aran, Menorca i el País Basc- n'erren senyals inequívocs. Aquestes despeses i luxes es van combinar amb una creixent retallada de les partides econòmiques destinades a les activitats i els viatges

de les corals. A dia d'avui, el jutjat d'Instrucció 30 de Barcelona investiga un mínim de cinc persones amb acusacions directes d'implicació en el cas. Totes elles són de l'entorn més proper al que alguns continuen anomenant un *senyor de Barcelona* (Fèlix Millet). Però moltes de les indagacions de la fiscalia i la policia judicial apunten cap a persones que, fins ara, no han estat imputades i no han trencat el seu silenci, com l'empresari Manuel Carreras i el constructor Enric Reyna. Una de les claus de la imputació de Millet també s'explica pel fet que no tenia enemics clars dins del món de la política. Es va apropiar a tots els colors de l'espectre parlamentari. El seu germà, Xavier Millet, es va presentar a les llistes de CDC a les prime-

res eleccions municipals després del franquisme i va competir a l'alcaldia de Barcelona amb Narcís Serra i va perdre. Jordi Pujol i Pasqual Maragall el van condecorar amb medalles d'or i insígnies de tot tipus. A l'època d'or del govern d'Aznar, es va fer amic del president del PP i va intimar amb el seu referent a Catalunya, Josep Piqué. La relació va arribar tan lluny que es va decidir a fundar la filial catalana de la FAES, l'Institut Catalunya Futur. Però no només flirtejava amb la dreta.

el germà de l'actual Síndic de Greuges i històric comunista, Rafael Ribó.

Esposa d'un auditor de la Generalitat
Un nou element que s'ha conegut aquesta setmana ha afegit encara més dosis de desconcert i perplexitat a l'assumpte. Gemma Montull, la filla del principal còmplice confès de Fèlix Millet, mantenia una relació de parella amb Enric Fernández, un dels màxims responsables de les auditories del govern. Fernández va ser nomenat pel conseller Antoni Castells i una de les seves funcions era supervisar els comptes d'institucions participades pels departaments de la Generalitat de Catalunya, com és el cas de la Fundació de l'Orfeo Català-Palau de la Música.

Relació amb la família Ribó

A través de la directora general del Palau de la Música, Rosa Garicano, Millet també es feia amb l'entorn dels ecosocialistes, ja que el seu marit és

, així està el pati

ENTREVISTA · DOMÈNEC VIADA ES RESISTEIX A LA DESTRUCCIÓ DE L'ILLA DE CASES DE CAN FÀBREGAS

“L'Ajuntament de Mataró m'ha posat una bomba al damunt”

Domènec Viada i Espinosa va néixer a l'illa de cases de l'antiga farinera de Can Fàbregas i de Caralt i actualment encara hi viu. Després de 65 anys, assegura que no vol viure “els pocs anys de vida” que li queden a cap altre lloc que no sigui casa seva, però és conscient que tard o d'hora haurà de marxar per força. Ell és un dels dos veïns que no han volgut firmar cap acord amb l'Ajuntament de Mataró perquè enderroquin la seva llar. L'Ajuntament vol construir-hi un Corte Inglés i, per fer-ho, ha hagut de foragitar el veïnat i una fàbrica catalogada del segle XIX. Després d'anys de lluita intensa de la Plataforma Salvem Can Fàbregas i de Caralt, finalment, la fàbrica no serà enderrocada. Les obres de “desmuntatge” ja s'han iniciat i la factoria s'està trossejant en blocs de dues tones de pes per emmagatzemar-la i –segons l'Ajuntament– reconstruir-la a la vorera del davant. Tot i la política de fets consumats del consistori, el culebrot de Can Fàbregas té causes judicials pendents sense resoldre. Després d'una llarga llista de recursos desestimats, la Plataforma Aturem Can Fàbregas ha presentat un contenciós administratiu contra l'Ajuntament de Mataró com a última opció.

Directa Maresme
redaccio@setmanaridirecta.info

Com vas saber que hauries de marxar de casa teva?

Ara fa uns cinc anys, vaig rebre la primera carta a través de correus. Aquests anuncis tan pulcres, tan protocol·laris i tan característics d'aquesta burocràcia caduca i propis de la dictadura. Així em va arribar el segon avis i el tercer. Tot això ho vaig posar en mans d'advocats, però ells poden fer poca feina perquè l'Ajuntament practica un

“Ningú pot treure algú de casa seva i menys si allà hi ha tota la seva vida”

abús de poder descarat. Ningú pot treure algú de casa seva i menys si allà hi ha tota la seva vida. No només em treuen la casa, sinó que també em treuen els veïns, les relacions, tot. Jo pago els impostos i l'Ajuntament, com a agraïment, ens posa una bomba al damunt. Això ho dic sense exagerar perquè jo vaig néixer aquí i és aquí on tinc totes les meves vivències, les meves pe-

Estat actual de la illa de Can Fàbregas i de Caralt, on gairebé no hi queden habitatges

nes i les meves alegries. Tota la meua vida és aquí –en aquesta casa– i ells me la volen prendre, hi estigui d'acord o no. Dubto molt de l'esperit democràtic d'aquest país.

Com valoren el procés comunicatiu entre l'Ajuntament i el veïnat?

En el meu cas, jo conec personalment l'alcalde de Mataró i el regidor d'Urbanisme i no han tingut ni tenen la més mínima dignitat de venir-me a veure o fer-me una miserable telefonada. Ells tenen les seves reunions i les seves coses de partit i es veu que la part humana no hi entra. Jo, en aquest moment de la meua vida, he acabat odiant el funcionament dels partits polítics. La part humana no existeix. De vegades també he pensat que han actuat amb mala llet mentre tiraven a terra les cases del costat, en comptes d'esperar a enderrocar-ho tot de cop.

Què ha fet que tu encara hi siguis i altres veïns hagin marxat fa temps?

Jo dedueixo –i fins i tot podria afirmar– que les altres cases eren més modestes i les persones que hi vivien no hi van néixer. Per tant, el grau d'estimació que tenien vers l'immoble no era el mateix que tinc jo. L'Ajuntament ha actuat amb molta *puteria* amb aquestes persones, ja que ha jugat a pagar uns preus fins i tot superiors als reals. Han pagat molts diners i el veïnat ha acceptat el *caramel*. Però jo no vull diners, vull la casa. Ara tinc 65 anys i vull acabar de viure aquí els pocs anys que em queden. Jo no pensava edificar ni vendre, només vull acabar de viure aquí tranquil·lament, no demano res més. Humanament, això és un delicte, és un crim per part de l'Ajuntament de Mataró i del poder. És una bomba que em foten a sobre i jo no vull cap bomba. Jo no vaig a empenyar-los a ells, per tant, ells no han de venir a empenyar-me a mi.

Domènec Viada i Espinosa, un dels darrers veïns que es nega a marxar de la zona

Quan marxeu i Can Fàbregas no hi sigui, vindrà a instal·lar-s'hi el Corte Inglés.

Al capdavant de tot plegat, jo estic totalment en contra de la creació d'un Corte Inglés a Mataró, a Can Fàbregas. El Corte Inglés ja és prou ric i no se l'ha de fer més ric. De botigues, ja

“Estic en contra de la creació d'un Corte Inglés a Mataró. El Corte Inglés ja és prou ric i no se l'ha de fer més ric”

n'hi ha a Mataró... i no hi ha ningú que vagi despullat pel carrer. Per tant, hi ha una exageració a l'hora de voler presentar la creació d'aquest Corte Inglés quan és del tot innecessari, estèril i inútil. A més a més, és agressiu i mata la població.

El govern argumenta que El Corte Inglés crearà 1.000 llocs de treball.

Ells et sortiran amb tota mena de justificacions, però no és veritat. El treball l'ha creat sempre el comerç, la indústria, l'empresa, l'esforç, la voluntat de treball, però ara estem en un moment en què tots són funcionaris. Tots són persones que viuen del món de la política, del partit polític. Això dóna diners.

Creus que podrien conviure el patrimoni arquitectònic, el veïnat i El Corte Inglés?

En el cas que El Corte Inglés fos necessari, estaria d'acord que el possessin aquí, a Can Fàbregas, perquè hi ha espai per fer-ne un a la mida de les necessitats de Mataró. Crec que han de conservar les cases de tota la vida, però no s'ha de martiritzar algú durant cinc anys i sense comunicar-ho en persona en cap moment.

Tant la CUP com la Plataforma tenen recursos pendents de resoldre.

Sí, però, quan es resolguin, la fàbrica ja no hi serà i els veïns no hi viuràn.

TERRES DE L'EBRE · MEDI

El nou decret eòlic pot massificar més la Terra Alta

Glòria Xancó
redaccio@setmanaridirecta.info

El govern de la Generalitat va aprovar, el 22 de setembre, el nou decret eòlic i fotovoltaic de Catalunya, que regularà la tramitació administrativa dels parcs eòlics. Entre les qüestions més polemiques d'aquest decret hi ha la reducció dels tràmits administratius, que abans podien trigar prop de cinc anys i que, amb el nou decret, es podran fer en un any i mig. Ara bé, els promotors interessats en la construcció d'un parc eòlic ho hauran de fer en una Zona de Desenvolupament Prioritària (ZDP), si volen beneficiar-se dels avantatges administratius.

Zones de desenvolupament prioritàries

Les ZDP són espais on el govern prioritzarà la instal·lació de parcs eòlics pel fet de ser “idònies per les seves condicions atmosfèriques i d'evacuació elèctrica, des del punt de vista d'impacte ambiental, paisatgístic i urbanístic i perquè tenen consens territorial”, segons explica la presentació del pla per part de la Generalitat. Aquestes zones es faran públiques en el transcurs de quatre mesos. Amb

La comarca podria arribar a generar el 40% de l'energia total del territori català

aquest decret es vol arribar als 3.500 MW d'energia eòlica, que és el que marca el Pla de l'Energia. La gent de la Plataforma en Defensa de la Terra Alta es mostra escèptica, ja que no creu que amb la reducció de terminis es pugui afavorir la participació ciutadana, sinó més aviat les empreses constructores. Sobre les ZDP, comenten que ja es pronunciaran quan s'hagin definit bé, tot i que temen que la Terra Alta produirà el 40% de l'energia total de Catalunya.

La visita de Nadal

Un dia després de l'anunci del decret eòlic, Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques, va fer una visita a Horta de Sant Joan (Terra Alta), on hi ha una polèmica encesa per un parc eòlic que es vol construir a la serra de Pesells (veure DIRECTA 153). Tot i que eren les 11 del matí d'un dia laborable, prop de 100 persones convocades per la Plataforma Horta de Sant Joan el van rebre amb una cassolada, crits, samarretes i pancartes contra el parc eòlic i li van recordar que el 80% de la població s'ha mostrat en contra d'aquest projecte. Segons la plataforma, la gent encara es va indignar més quan va sentir les respostes “ciniques i prepotents” que el conseller Nadal va donar a les preguntes formulades per les concentrades.

, així està el pati

EL 'NO A LA GUERRA' TORNA A LA PLAÇA SANT JAUME DE BARCELONA. Prop de 300 persones van assistir a la concentració contra l'enviament de tropes a l'Afganistan el 28 de setembre. També es va denunciar el desallotjament dels campaments d'immigrants afganesos a França.

PANCARTA AL PREGÓ DE LES FESTES. Un grup de persones va fer enlairar una pancarta de grans dimensions amb globus durant el pregó de la festa major de tardor de la ciutat de Lleida el dijous 24 de setembre. A la pancarta es va reclamar l'absolució de Gerard S., membre de l'Assemblea de Joves de Lleida, agredit i detingut l'11 de setembre de 2008 mentre participava en una protesta contra el projecte de la Paeria d'ubicar un Parador Nacional (un hotel de luxe) a l'antic convent del Roser.

PELDRET A L'AVORTAMENT. Coincidint amb l'aprovació de l'avantprojecte de llei de l'avortament per part del Consell de Ministres, el 28 de setembre, 100 dones es van aplegar a la plaça de Sant Jaume de Barcelona.

OSONA • 9 ANYS DESPRÉS ENCARA HI HA DISSOLVENTS AL SUBSÒL I A L'AIGUA

L'Audiència Provincial reobre el judici per la contaminació de l'aigua potable de Torelló

Acte de denúncia pública convocat a Torelló el mes de març de 2001 per denunciar la contaminació amb perclorotèil

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

La contaminació de l'aigua potable de Torelló, a la vall del Ges (Osona), tornarà a ser investigada per l'Audiència Provincial de Barcelona després que l'Ajuntament de Torelló, l'Agència Catalana de l'Aigua i el Grup de Defensa del Ter hagin aconseguit desbloquejar el judici contra el grup industrial VEMSA, presidit per Joan Manuel Bofill.

Després que l'any 2000 es descobriés una contaminació important per dissolvents industrials a la xarxa d'aigües i el subsòl de Torelló, els Mossos d'Esquadra i l'Agència Catalana de l'Aigua van determinar que l'origen de l'abocament eren les empreses VEM Tapas Metàliques i Covit, del grup VEMSA, ubicades al polígon

Puigvecó, dins el mateix poble i a tocar del riu Ges. Arran de la investigació, quatre directius d'aquestes empreses van ser imputats per la via administrativa. Finalment, el Grup de Defensa del Ter va impulsar un procés penal l'any 2004.

La contaminació es deu als abocaments fets per dues empreses del grup VEMSA

Malgrat la gravetat de la contaminació de l'aigua potable, la defensa de la companyia -encapçalada per l'exmagistrat de l'Audiència Nacional espanyola Carlos Bueren- ha

aconseguit que s'arxivés el cas per la prescripció del delictes en diverses ocasions, l'últim cop l'any 2007. De fet, l'abril de l'any 2001, el jutjat de Vic ho va considerar un delictes lleu i prescriu, tot i que el pou que proveïa d'aigua al poble va haver de ser clausurat durant uns mesos. Aquest estiu, però, l'Audiència Provincial ha ordenat la reobertura del judici, ja que el delictes no prescriu fins que la situació de perill no desapareixi.

Descontaminació difícil

El que més preocupa el grup ecologista és la dificultat que suposa l'extracció dels productes contaminants -el perclorotèil i triclorotèil- usats com a desengreixant industrial. "La descontaminació requerirà desenes d'anys", tot i que ja s'han invertit molts milions d'euros, tal com denuncia el Grup de Defensa del Ter.

L'historial del defensor dels culpables dels abocaments

L'historial de Carlos Bueren, magistrat retirat de l'Audiència Nacional espanyola que ara defensa els culpables de la perillosa contaminació d'aigües potables, presenta diversos casos sonats. Després de dimitir com a jutge de l'Audiència espanyola -acusat d'haver afavorit mafiosos-, el gener de 1996, va passar a formar part del despatx d'advocats Uribe y Menéndez. Va defensar Emilio Botín per les jubilacions milionàries d'altos càrrecs del Banc Santander. Un dels socis del bufet, Ricardo Fornesa, és secretari del consell i adjunt a la presidència de La Caixa.

Un altre cas sonat és l'intent de suborn a l'exciclista Jesús María Manzano perquè retirés el procediment penal contra Manolo Saiz, director de diferents equips ciclistes. Manzano, que va estar a punt de morir durant una transfusió de sang quan corria per Saiz, va refusar l'ofertament que li va fer Bueren: entre 15 i 25 milions de pessetes perquè s'oblidés del tema.

Però el cas de Bueren que més es recorda és el de Lasa i Zabala, un afer que va deixar sense acabar l'any 1995, quan es va retirar de l'Audiència Nacional espanyola. Sovint se l'ha acusat de deixar mo-

rir el cas. Aquesta passivitat contrasta amb la fama de Bueren de ser un dels jutges que ha empresonat més membres d'ETA.

, així està el pati

BARCELONA · EL VEÏNAT ANUNCIA LA PRESENTACIÓ D'UN RECURS CONTENCIÓS ADMINISTRATIU CONTRA L'EDIFICI IL·LEGAL

Batalla judicial contra el luxós Hotel Vela

Manu Simarro

Redaccio@setmanaridirecta.info

L'Hotel Vela s'ha aixecat mitjançant una argücia legal a la platja de Sant Sebastià. El veïnat ha engegat una campanya contra l'hotel per evidenciar que la seva construcció -feta amb la complicitat de les institucions- només beneficiarà les constructors, l'empresa hotelera gestora i els membres del consell d'administració del port de Barcelona. Així mateix, denuncien que l'hotel és il·legal -ja que vulnera la llei de costes- i afirmen que es privatitzen uns terrenys que abans eren públics, seguint la lògica del consistori barceloní del PSC i ICV de convertir Barcelona en una ciutat aparador feta pels turistes i d'esqueses als seus veïns i veïnes.

Una maniobra legal que fa guanyar 80 metres

L'Hotel Vela és un hotel de cinc estrelles i està situat a uns escassos 20 metres del mar. S'hi ubicaran oficines, instal·lacions recreatives, un bar al terrat, una gran estació termal, una piscina interior i una d'exterior, diverses línies de menjar i begudes, una botiga i sales de reunions per fer-hi negocis. Es tracta d'un hotel que vulnera la llei de costes, ja que aquesta estableix un espai mínim de 100 metres entre el mar i l'edificació per permetre'n la construcció. Tanmateix, la llei de ports anul·la un seguit de disposicions de la llei de costes i permet convertir en 20 metres els 100 reals, sempre que l'edificació sigui un servei propi del port. Agafant-se a aquesta llei, l'Autoritat Portuària de Barcelona (APB) ha fet una maniobra legal i ha considerat l'Hotel Vela un servei propi perquè es pugui aixecar a 20

La silueta gegantina de l'Hotel Vela reposa sobre uns terrenys guanyats al mar

metres de la costa. Aprofitant l'aparició de l'hotel, l'Ajuntament reordenarà la zona, cosa que provocarà la desaparició de la platja nudista -ja que el nudisme quedarà prohibit-, l'aniquilació del moll dels Pescadors, la reforma del passeig de Joan de Borbó, la construcció d'un nou espigó -cosa que impedirà la pràctica del surf- i la instal·lació de nous *txiringuitos* amb música techno, preus desorbitats i reclams pels turistes. Tot plegat, significa la privatització d'un espai que abans era públic, una situació a la qual el veïnat del districte de Ciutat Vella ja està acostumat, ja que la

invasió de la indústria turística ha suposat la destrucció del teixit social i l'expulsió directa o indirecta d'un gran nombre de veïnes.

Els responsables

En primer lloc, les institucions. La Generalitat de Catalunya va aprovar la construcció de l'hotel l'any 2003, quan governava CiU. L'Ajuntament de Barcelona la va ratificar l'any 2006, amb els vots favorables de PSC, ERC i CiU i amb ICV al govern. Per últim, l'APB. El consell d'administració del Port de Barcelona és -potser- la pedra angular de la

trama. És qui ha convertit l'hotel en un servei propi del port i ha transformat uns terrenys que eren públics en propietat de Nova Bocana Barcelona, una unió temporal d'empreses composta amb la participació -al 25% cadascun- d'ells- de FCC d'Esther Koplowitz i els seus amics (molts d'ells condemnats per corrupció), OHL de l'exministre franquista Villar Mir (responsable dels problemes amb la construcció del TGV i del caos de Rodalies), COMSA de la família Milarnau i SACRESA de la família Sanahuja (responsable del cas d'alumini del Turó de la Peira i del

pla Caufec). La gestió de l'hotel anirà a càrrec de Starwood Hotels and Resorts, una de les deu cadenes hoteleres més grans del món. Aquesta està presidida per Frits van Paasschen, responsable del negoci de Nike a l'Orient Mitjà i a l'Àfrica i, per tant, de l'exploració de milers d'infants que cusen les seves sabates i pilotes. N'és antiga directora Charlene Barshefsky, membre del primer gabinet de Bush fill i dissenyadora de la política comercial dels Estats Units a l'OMC.

Bomba a l'Hotel Vela

Aquesta campanya exigeix la suspensió de les obres, l'anul·lació de les concessions atorgades per l'exploració de l'hotel, l'enderrocament de l'hotel, la reforma del model de gestió del Port Autònom i que no s'obri ni un hotel més a Ciutat Vella. Diuen que és sorprenent que el consistori, recolzant-se en l'antiga llei de costes (que se suposava més permissiva amb les construccions costaneres), fes enderrocar els *txiringuitos* populars de la Barceloneta quan aquests estaven situats més lluny del mar del que ara està l'hotel. Així mateix, són contraris als que opinen que l'hotel crearà llocs de treball i revitalitzarà el comerç, ja que el personal es traslladarà des d'un altre hotel de la mateixa cadena, o bé sortirà de les escoles de restauració i hostaleria elitistes. Creuen que l'hotel només comportarà un augment generalitzat dels preus, la mercantilització de l'espai públic, la destrucció de les particularitats de la Barceloneta i la colonització d'aquest barri per productes i estils de vida homogeneïtzadors. L'Hotel Vela és, segons el veïnat, una nova fita per continuar convertint la ciutat en un parc temàtic car i humilant.

SANTS · PROMCAT SL PRETÉN ENDERROCAR L'EDIFICI

Un jutge vol desallotjar el Centre Social La Farga per convertir-lo en un solar buit

Jesús Rodríguez

redaccio@setmanaridirecta.info

Una setantena de manifestants convocats pel Centre Social La Farga van recórrer, el 26 de setembre, la carretera de Sants i la carretera de La Bordeta per denunciar

Al voltant de 70 manifestants cridats per La Farga van protestar davant l'ordre d'expulsió

l'amenaça de desallotjament que pesa sobre l'edifici des del 21 d'aquest mes. Durant el recorregut, es van fer nombroses pintades contra l'especulació i la repressió de l'Estat, així com en defensa de l'anar-

quisme. El gerent del Districte de Sants, Josep Sans Díez, va vigilar de prop la marxa durant tot el recorregut, acompanyat d'un caporal de la Guàrdia Urbana. A la seu de la regidoria del districte i a la comissaria dels Mossos d'Esquadra de la plaça d'Espanya hi va haver una nombrosa presència d'antidisturbis. La marxa va finalitzar després d'una hora de trajecte a la mateixa plaça de La Farga, on es troba l'edifici okupat, en concret als números 36 i 38 del carrer Rossend Arús. Durant els dos anys d'okupació, aquest espai ha estat un lloc d'activitats reivindicatives, lúdiques i culturals.

Ara, la promotora immobiliària Promcat SL pretén desallotjar l'edifici per enderrocar-lo, ja que no té cap permís ni projecte d'obra. El jutge d'instrucció Jordi Lluís de Prada ha accedit a les pressions de l'empresa i ha dictat una ordre d'expulsió oberta des del 21 de setembre.

La lluita antiespeculativa s'organitza a Sants

Nombroses plataformes, assemblees i entitats que lluiten contra l'especulació urbanística i l'assetjament immobiliari es van reunir el 26 de setembre a la plaça de Sants i a les Cotxeres. L'Assemblea de Barri de Sants és qui va organitzar aquesta jornada, on, entre d'altres, hi van ser presents la lluita pel soterrament de les vies, contra la torra Malaia, contra les il·legalitats urbanístiques al carrer Almeria i afectades per l'assetjament a un bloc de pisos del carrer Vallespir. També s'hi van trobar veïns i veïnes de la Barceloneta, del Forat de la Vergonya, del Clot i de Les Cortes.

, reportatge

Una flota popular denuncia l'Hotel Vela amb perruques, pintura i bon humor

Prop de 300 persones es van trobar, el diumenge 27 de setembre, per assetjar l'Hotel Vela per terra, mar i aire. Convocades per la campanya Bomba a l'Hotel Vela i amb tota mena d'artefactes i disfresses, surfistes, gent dels moviments socials i, sobretot, veïns i veïnes del barri de la Barceloneta van participar de la protesta per denunciar una infraestructura il·legal que incompleix la llei de costes. L'hotel s'ha construït en uns terrenys públics que han estat privatitzats en benefici de les constructores COMSA, OHL, Sacresa, FCC i l'empresa hotelera de luxe W Hotels, amb la complicitat de l'Autoritat Portuària de Barcelona, l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya.

Era un diumenge molt assolellat i les manifestants -de mala llet, però amb molt sentit de l'humor- van començar el setge des de la plaça del Mar. Les comitatives marítima i terrestre portaven taules de surf, disfresses, perruques i barrets, llanxes inflables, pancartes, ous, bots fets de fusta i de bidons d'aigua, matalassos del *tot a cent*, bicicletes i boles de pintura i cridaven *Hotel Vela il·legal*. La primera comitativa, presidida per la sirena esvalotadora d'un megàfon, va començar a nedar fins a l'espigó més proper a l'hotel, tot desafiant les onades d'una mar molt agitada a causa de les fortes ventades, presents durant tot el matí.

Simultàniament, la segona comitativa va començar a caminar a peu i a bicicleta. Mentre anaven informant els banys-

tes que gaudien del sol a la platja de Sant Sebastià sobre el motiu de l'acció i en convencien molts d'altres, van arribar davant les tanques que envolten les obres de l'hotel, des d'on un altre grup es va llançar a l'aigua per arribar a l'espigó. Allà van trobar els companys que havien partit minuts enrere i, entre forts aplaudiments de les assetjadores terrestres, van desplegar una pancarta on es podia llegir: *Hotel Vela, enderroca!* Mentrestant, les roques van ser decorades amb lemes com *Corrupció urbanística*, *Bomba a l'hotel vela* i *No a l'hotel*. En aquest moment, va començar el setge terrestre. Superant els esculls del perillós espigó i tirant a terra les tanques de protecció, el veïnat es va endinsar a les rodalies de l'hotel -davant la mirada estupefacta del personal de serveis i el personal de seguretat- i va cridar lemes com *Hereu dimissió* i *Hotel Vela pa' las abuelas*. Una pancarta lluia el text *Veïns, una espècie en perill d'extinció*, mentre una manifestant es preguntava on havien quedat

l'antiga escultura. L'organització va desplegar tres pancartes amb el lema *La ciutat és nos enemics* (fenomen de l'empresonament públic).

L'acció va ser molt popular per la seva forma. Allà, algunes persones van pintar l'acció, mentres d'altres van pintar els vidres dels edificis. La pintura i pinçades van provocar un gran ensarrotament i un gran ensarrotament d'aquesta ciutat, cosa sobre la qual

TEXT: M
FOTOGRAFIA: M

FOTO A FOTO:

1. Un bot fet de fusta i bidons emprèn el setge marítim a l'hotel.
2. Surfistes a l'espigó mentre es desplega la pancarta *Hotel Vela*.
3. Les roques de l'espigó, decorades amb missatges contraris.
4. Arribada de les assetjadores a l'espigó amb les embarcacions.
5. Dos manifestants fan pintades al mur que limita amb l'hotel.
6. Les assetjadores terrestres ruixen amb pintura i escriuen al mur.
7. El veïnat llança boles de pintura i ous a la façana de l'hotel.
8. Les manifestants aconsegueixen obrir alguna de les portes.

incia ques, or

llera i els txiringuitos. ió de la protesta va desple- :artes que denunciaven la sarial i institucional que construcció de l'hotel: *La tra i aquests són els seus t referència a les construc- esa hotelera i les institu- ues responsables). i acabar amb un passeig a zona que serà privatitza- na gent va llançar ous i ura a l'hotel per acabar re d'altres decoraven els lres de l'Hotel Vela amb tades on es podia llegir: *La nada de la ciutat, Turisme, el segle XXI, De qui és at? i Imposen la seva políti- utat.**

anu Simarro
FIA: Albert Garcia

el.
'ela, enderroc ja!
a l'hotel.
ns inflables i de bidons.
l de luxe.
s vidres de l'hotel.
l.
de l'edifici.

, així està el pati

MATARÓ I ARGENTONA · ELS VEÏNS DIUEN QUE ELS APARELLS NO SÓN INNOCUS I DEMANEN QUE SE SITUÏN LLUNY DE LES ZONES PÚBLIQUES

El veïnat de la comarca s'oposa als generadors privats instal·lats a dos parcs

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

L'Associació de Veïns del barri de Cerdanyola de Mataró (Maresme), juntament amb l'Associació d'Afectats per la Contaminació Electromagnètica de Mataró i el veïnat de la plaça Pau Casals d'Argentona (Maresme), han denunciat irregularitats en la instal·lació de dos generadors elèctrics soterrats en parcs públics de la comarca. El veïnat argumenta que les obres no exhibeixen les llicències a les tanques perimetriques i, a més, assegura que els treballs tenen la finalitat de reparar mancances en la xarxa elèctrica d'instal·lacions privades.

“No volem un transformador que minvi la salut dels nostres nens i nenes”

Els ajuntaments argumenten que les obres no requereixen cap llicència perquè es tracta d'intervencions municipals i, alhora, afirmen que la instal·lació dels transformadors pretén dotar l'aparcament soterrat del parc de Cerdanyola de més energia i millorar el subministrament dels edificis propers a la plaça Pau Casals d'Argentona.

KIKO MONTORO

Obres d'instal·lació dels generadors d'Argentona, a tocar dels habitatges dels veïns del carrer Sant Narcís

L'Associació de Veïns de Cerdanyola ha denunciat que, arran de les obres iniciades la darrera setmana al Parc de Cerdanyola, s'han "agredit" diversos pins. També afegeixen que l'actuació no té llicència d'obres. El veïnat, a més a més, ha mostrat la seva disconformitat amb la manera de procedir del consistori, ja que asseguren que no han rebut cap notificació prèvia i que s'han

trobat les obres al carrer "d'un dia per l'altre". La preocupació principal de les afectades és la possible contaminació electromagnètica que aquest transformador podria generar, i és per aquest motiu que en demanen la retirada. Antonio Ruiz, membre de la Plataforma d'Afectats per la Contaminació Electromagnètica de Mataró, apunta que "l'artefacte hauria de situar-se dins l'apar-

cament soterrat" i no a la zona d'ús públic, ja que la finalitat de la instal·lació és "reparar les mancances que no es van preveure en el moment de construcció de l'aparcament". El president en funcions de l'Associació de Veïns de Cerdanyola, Juan Sánchez, recorda la importància de defensar el parc: "El parc és un símbol de les lluites de 1974 i 1975; vam treure la fàbrica de quím-

ques d'aquí i ara no volem un transformador que molesti i minvi la salut dels nostres nens i nenes".

El regidor de llicències i obres del consistori mataroní, Francesc Melero, recorda que "les obres no requereixen llicència perquè els treballs formen part d'una obra pública" i conclou que també serviran per "soterrar les línies elèctriques que fins ara creuaven el parc a causa de les obres de l'aparcament".

La situació de les afectades per les obres d'instal·lació de la plaça Pau Casals d'Argentona és un xic diferent. El veïnat denuncia que, d'un dia per l'altre, s'han trobat amb les màquines excavadores a tocar dels balcons. En aquest cas, la distància entre els habitatges més propers a la plaça i la futura ubicació del transformador és d'uns 25 metres i es dona la circumstància que, al mateix parc, ja hi funciona un altre transformador. Per aquest motiu, les persones que viuen a prop de la zona demanen que es busqui una altra ubicació. Per la seva banda, Fèlix Rossa, regidor de l'Agrupació d'Argentona, assegura que la instal·lació d'aquesta estació "no està destinada a subministrar electricitat als pisos propers i el parc, sinó a dotar uns pisos de titularitat privada situats uns carrers més amunt del parc".

L'alcalde d'Argentona, Pep Masó, nega que no s'hagi informat el veïnat i assegura que "les actuacions han estat anunciades durant mesos amb cartells informatius".

LA NOGUERA · CONSULTES 100 persones es troben per fer més referèndums

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Un centenar de persones es van trobar, el 27 de setembre a Balaguer, per organitzar consultes populars sobre la independència a la comarca de la Noguera. El Casal Pere III-Ateneu de Balaguer va convocar la trobada fent una crida a totes les persones i col·lectius interessats. L'acte va comptar amb la participació de Josep Manel Ximenis i Jordi Bilbeny, membres de la comissió que va organitzar la Consulta per la Independència a Arenys de Munt el dia 13 de setembre. Des del Casal han valorat la trobada com un "èxit" i han anunciat la creació d'una plataforma formada per una cinquantena de persones que "guiarà els passos de la consulta a Balaguer i d'altres poblacions de la comarca". Arbeca, les Borges Blanques, Tàrraga, Mollerussa i Seròs són algunes de les poblacions ponentines que també han mostrat la seva voluntat de convocar consultes populars sobre la independència. A Lleida, l'Ajuntament va rebutjar donar suport a una consulta d'aquest tipus durant el darrer ple municipal del 25 de setembre.

BAIX LLOBREGAT · APLEGA UNS 60 IMMIGRANTS La marxa contra la llei d'estrangeria s'atura a 3 pobles camí de Madrid

Glòria Xancó
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La Marxa per la igualtat va començar a fer via el dimecres 23 de setembre a Terrassa. Aquesta iniciativa, que estan duent a terme una seixantena d'immigrants i que acabarà el proper 24

A cada localitat on s'aturi la caminada es plantarà una olivera

d'octubre a Madrid, pretén denunciar la nova reforma de la llei d'estrangeria, que empitjora en molts aspectes la situació de les persones immigrades (DIRECTA 153).

El 24 de setembre a les cinc de la tarda, la marxa va arribar a Molins de

Rei, on va ser rebuda per una quinzena de molinencs i molinenques que es van unir a la comitiva i van fer una manifestació pels carrers de la vila. La convocatòria va acabar al CSO L'Escondite, local on van ser allotjats i on es va fer una xerrada sobre la llei d'estrangeria i un sopar popular obert al poble. Al CSO de Molins també s'hi va plantar una olivera.

A iniciativa de la Federació d'Associacions de Migrants d'Aragó, a cada localitat on s'aturi la marxa es plantarà una olivera com a símbol de l'arrelament de les persones immigrades. També es promourà la creació de comissions de seguiment locals a cada població perquè es mantingui el contacte i es continuï difonent els motius que han impulsat la convocatòria de la marxa.

Mes informació: www.faiw.org
www.marchaporlaigualdad.es.tl
www.kaosnlarred.net/especial/marchaporlaigualdad

GLÒRIA XANCO RIBOT

OSCAR CARRAL

A d'alt: la marxa arriba a Molins de Rei. A baix: plantada de l'olivera a l'Escondite

, així està el pati

EUROPA · EL SOU DE CINC JUGADORS DE LA Lliga ESTATAL PERMETRIA PAGAR 85 EUROS A CADA ATURADA CATALANA

Es necessiten 833 anys per guanyar el que cobra Messi en una temporada

Xavi Martí
Redacció Baix Llobregat

Lionel Messi s'ha convertit en el jugador de futbol més ben pagat de tota la història. A principis de setembre, el Barça va millorar el contracte del jugador -que fins l'agost era de 8,4 milions d'euros- i ara li pagarà deu milions d'euros l'any (quasi catorze milions de dòlars) fins el 2016. El club, a més, va fixar una clàusula de rescissió de contracte de 300 milions d'euros (441 milions de dòlars) pel jugador. Vist això, es podria comentar que, amb un sou de 12.000 euros nets per any, qualsevol treballador trigaria 833 anys a guanyar els deu milions que Messi guanya cada temporada.

El club dels 22 del futbol

Messi és el primer d'un club de dotze jugadors internacionals que compten amb els sous més alts del futbol mundial. Després del jugador argentí, trobem Cristiano Ronaldo, Ibrahimovic i Kaká, amb nou milions d'euros l'any;

Els dotze jugadors internacionals amb els sous més alts del món pertanyen a set clubs: Barça, Madrid, Chelsea, Inter, Manchester, Liverpool i Milan

Lampard i Terry amb 7,6; Henry i Eto' o amb 7,5 i Ballack, Ferdinand, Gerrard i Ronaldinho amb 6,5. Aquests jugadors pertanyen a set clubs diferents: Barça, Madrid, Chelsea, Inter, Manchester, Liverpool i Milan.

Les butxaques s'omplen més després dels gols i els partits

El conveni col·lectiu del sector del futbol, que estarà vigent durant aquesta temporada i les dues següents, indica que la quantitat mínima que pot cobrar un jugador de primera divisió a l'Estat espanyol és de 100.000 euros l'any, repartits en dotze sous, més dues pagues extraordinàries. A

Els entrenadors, però, tampoc es priven d'accedir a aquest tipus de sous. L'entrenador més ben pagat és Luiz Felipe Scolari, que cobra tretze milions d'euros del Bunyodkor d'Uzbekistan. El segueixen nou entrenadors més: José Mourinho, amb onze milions d'euros; Fabio Capello, amb 8,8; Alex Ferguson, amb set; Roberto Mancini i Carlo Ancelotti, amb sis; Manuel Pellegrini, amb 5,5; Louis Van Gaal, amb 5,2; Guus Hiddink, amb cinc i Arsene Wenger amb 4,8. Aquests sous astronòmics fan que un grup de 22 persones, format únicament per alguns jugadors i entrenadors d'un únic esport, el futbol, s'enduguin un total

de 165 milions d'euros (uns 231 milions de dòlars) en un sol any.

Els sous més elevats es donen enmig de la crisi

Els sous més elevats de la història del futbol es donen en un moment en què la conjuntura econòmica ens faria imaginar una situació d'austeritat de salaris. Però la realitat no és aquesta i veiem que, mentre Catalunya registra 519.129 aturats i l'Estat espanyol 3.629.080, cinc jugadors de la primera divisió estatal (Messi, Cristiano Ronaldo, Ibrahimovic, Kaká i Henry) s'enduran 44,5 milions d'euros aquest any. Aquesta xifra, per exemple, per-

metria pagar un sou d'un mes xifrat en 85,72 euros a totes les persones aturades de Catalunya.

En el grup dels 53 jugadors més ben pagats hi trobem dotze noms de la lliga de l'Estat espanyol

Si ampliem a 53 noms la llista de jugadors de futbol que estan més ben pagats al món, la xifra que cobren entre tots ells arriba als 342 milions d'euros (al voltant de 470 milions de dòlars). Aquesta llista data del mes de febrer d'enguany, quan Ibrahimovic era el jugador més ben pagat del món i Messi el tercer. En aquest grup de 53 hi trobàvem dotze jugadors de la lliga de l'Estat espanyol i noms com Raúl, Van Nistelroy i Casillas (Madrid) i Puyol, Xavi i Iniesta (Barça).

L'agost de 2008, els 200 jugadors internacionals que tenien els sous més alts cobraven entre tots un total de 734 milions d'euros, uns 1.027 milions de dòlars. El primer de la llista era Kaká (Milan), que cobrava nou milions d'euros. Tancava aquest rànquing Cicinho (Roma), amb un sou d'1,9 milions d'euros. Cal destacar que aquest grup de 200 persones rebia, en un any, un nivell d'ingressos superior al PIB de set petits estats analitzats individualment. Segons l'FMI, Vanuatu, un estat amb 200.000 habitants, va registrar un PIB de 996 milions de dòlars l'any 2008. Guinea Bissau, amb 1,5 milions de persones, l'any passat va generar un PIB de 847 milions de dòlars, mentre les Comores, que sumen 596.000 habitants, va registrar-ne un de 753 milions de dòlars.

Totes aquestes xifres, preses a tall d'exemple, de ben segur que serien una anècdota si calculéssim els sous de tots els jugadors de totes les plantilles dels equips que formen les lligues més importants d'Europa i si ens fixéssim, també, amb els seus ingressos publicitaris.

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppc@laccent.cat
www.laccent.cat

SOLIDARIDAD OBRERA
Ctra. Montcada 79
08221 Terrassa
http://soliobrera.cnt.es
soliobrera@cnt.es

Diagonal
El lobby transgenico en el Gobierno 17
LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO
SUSCRIBETE DESDE 25€

monverd
Cooperativa Autogestionària de Distribució de Productes Ecològics
c/Àvila 71,75 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd@monverd.net
www.monverd.net

pàgines continguts
actualitat + anàlisi
+ Suma-t'hi

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

MÓN • LA CIMERA DE DINAMARCA DEL PROPER DESEMBRE HAURIA DE SUPERAR EL PROTOCOL SIGNAT A LA CIUTAT JAPONESA

Si els països compleixen Kyoto les seves emissions s'hauran reduït només un 5%

Miquel Ortega, Observatori del Deute en la Globalització
Barcelona

La base científica en el terreny del medi ambient està acceptada unànimement, també, per gairebé la totalitat de representants polítics. Cal reduir les emissions globals de gasos d'efecte hivernacle (GEH) de manera que el nivell de concentració de CO₂ a l'atmosfera no superi mai en excés les 450ppm (parts per milió). Això significa que les emissions globals han de tenir el seu pic, com a molt tard, l'any 2020 i que, a partir d'aquest moment, cal començar a decreixer fins arribar a establitzar-se, l'any 2050, al 50% del nivell de les emissions de 1990. D'aquesta manera, s'espera limitar l'escalfament del planeta a 2°C, presumptivament assumible per l'espècie humana, segons el Quart Informe del Panell Intergovernamental del Canvi Climàtic. Les noves investigacions científiques apunten ja que les previsions obtingudes en aquest informe de referència podrien haver resultat massa conserva-

Cal començar a decreixer fins arribar a establitzar-se, l'any 2050, al 50% del nivell de les emissions de 1990

dores. Però, un cop establertes les bases de partida, els estats membres de l'ONU es van comprometre a arribar a un acord el desembre de 2009, a Copenhaguen, que pogués substituir el vigent protocol de Kyoto.

La contaminació que genera la indústria mundial és un de les principals agreujants del canvi climàtic

Aquest últim fixa objectius de reducció d'emissions fins l'any 2012 exclusivament als països industrialitzats, encara que no a tots ells, ja que els EUA no van voler ratificar l'acord. Si els països compromesos arriben a complir les seves obligacions amb Kyoto, les seves emissions totals s'hauran reduït poc més d'un 5%. La trobada de Copenhaguen ha de ser molt més ambiciosa i hauria d'in-

cloure el màxim nombre de països, especialment els grans emissors mundials.

Per assolir aquest pacte, es treballa a diferents nivells. Gairebé la totalitat dels països del món queden representats al grup de treball de la Convenció Marc de Canvi Climàtic de les Nacions Unides, mentre que els països que ja van ratificar el protocol de Kyoto tenen un segon grup de tre-

ball que acostuma a perfilar els detalls del possible acord pel clima. Els temes principals que tracten són la visió compartida, la mitigació, l'adaptació, la tecnologia i el finançament; els últims tres punts giren al voltant de la participació dels països empobrits en aquest pacte global.

Si hi ha prou voluntat política, a Copenhaguen es podrien establir els mínims d'un acord internacional que ha de marcar les polítiques energètiques, econòmiques i mediambientals dels propers anys. Però no sembla que aquestes polítiques es puguin definir a Copenhaguen, de la mateixa manera que no es debaten els problemes de fons, com poden ser qüestionar la sostenibilitat del model econòmic i energètic actual. Dificilment es podrà establir una visió comuna sobre el paper que volem per als biocombustibles, l'agricultura o les energies renovables. Podríem dir que, mentre es redueixin les emissions, tot podria valdre per Copenhaguen. Les polítiques d'adaptació i la seva interrelació amb el model de desenvolupament que els països empobrits defineixin pel seu futur o l'anàlisi profunda sobre el deute ecològic passat i futur que tenen els països industrialitzats respecte els països del sud són punts que queden fora de l'agenda d'aquestes negociacions.

De fet, aquests aspectes són massa importants per poder-los treballar en pocs mesos i compten amb una representació limitada, tant governamental com social. Sobre els punts que cal negociar específicament a Copenhaguen ja existeix molta divergència d'opinions i de voluntat de canvi. Però el fet que s'arribi a un acord que englobi el màxim nombre de països del món ja sembla ser un primer pas, per insuficient i ridícul que pugui acabar resultant, com malauradament preveuen diverses d'organitzacions observadores. Això sí, aquestes volen aprofitar l'oportunitat per deixar sentir les seves crítiques i propostes de canvi, basades en l'ètica i la justícia mediambiental. Per això, paral·lelament a la cimera de l'ONU, mentre els negociadors es reuneixen oficialment per última vegada per procurar acostar punts de vista, arreu del món s'estan organitzant esdeveniments pel desembre, molt concretament a Copenhaguen i a Barcelona -del 2 al 6 de novembre. La voluntat política -i la pressió de la societat- definiran si l'acord compromès que s'ha de firmar a Dinamarca s'assembla més a un paper pretensiu, mediàtic i irresponsable o a una declaració tímida de bones intencions que possibiliti el debat i el canvi que molts demanen.

L'FMI s'ha convertit en la mà dreta del G20

Laia Gordi
Barcelona

La cimera de Pittsburgh (EUA) serà recordada com la consolidació del G-20 en l'escena mundial -davant del G8- i la reaparició del Fons Monetari Internacional (FMI) com la seva mà dreta, un vigilant encarregat d'aplicar les decisions del grup i de fer "d'àrbitre" entre els estats. Les mesures preses a la reunió dels dies 25 i 26 de setembre haurien de reduir els desequilibris mundials que van contribuir a la crisi. Diverses organitzacions socials, però, han denunciat que les reformes finance-

res proposades són clarament insuficients. ACSUR-Las Segovias, AT-TAC, Ecologistes en Acció, l'Observatori de les Multinacionals a l'Amèrica Llatina i la Xarxa de l'Observatori del Deute en la Globalització han lliurat al govern espanyol un manifest on subratllen que "les seves propostes no serveixen ni per regular els operadors i productes financers ni per eradicar l'especulació i els paradisos fiscals. La UE continua optant per reforçar el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial i per donar suport de forma agressiva a polítiques neoliberals, com la negociació de tractats de lliure comerç i la conclusió

de la Ronda de Doha de l'Organització Mundial del Comerç. No permet, per tant, el desenvolupament d'institucions alternatives per canalitzar els fons necessaris per les inversions públiques als països del Sud". Aquestes organitzacions, en canvi, proposen la regulació estricta d'agents, institucions i productes financers, incloent mesures de reconversió de l'economia perquè respongui amb criteris de sostenibilitat a les necessitats socials; processos d'harmonització d'ingressos i de drets socials i laborals; la detenció de la promoció del lliure comerç i el control públic del Banc Central Europeu, entre d'altres.

ESTAT ESPANYOL · LES ACUSACIONS CONCLUEN QUE EL MÒBIL DE L'APUNYALAMENT ÉS LA DISCRIMINACIÓ I L'ODI IDEOLÒGIC

La Brigada d'Informació reconeix que l'assassí de Palomino és un skin neonazi

Sergio Puente
Madrid

El judici per l'assassinat de l'antifeixista Carlos Palomino, de 16 anys, ha quedat vist per sentència. La cinquena i última sessió va acabar amb la conclusió de totes les acusacions que hi havia hagut motivació ideològica per part de l'acusat, Josué Estébanez de la Hija, militar de 25 anys. La sentència es coneixerà durant les primeres setmanes d'octubre.

“Fer la salutació feixista després de cometre el crim acredita per si sol la motivació de l'acte”

El dia 23 de setembre, les acusacions van demanar que s'apliqués l'agreujant per discriminació i odi ideològic contemplat a l'article 22.4 del Codi Penal a l'acusat, com ja havia fet el ministeri fiscal el dia anterior.

La sessió va començar amb l'exposició de les conclusions definitives de la primera acusació particular, exercida per la família de Carlos Palomino. La intervenció del lletrat Erlantz Ibarondo va ser minuciosa i va considerar "prou acreditat" que l'acusat es dirigís a la manifestació

convocada per Democràcia Nacional Joven al barri d'Usera de Madrid el dia dels fets, així com la seva filiació ideològica d'ultradreta: "Fer la salutació feixista després de cometre el crim acredita per si sol la motivació de l'acte", va subratllar Ibarondo. El lletrat també va al·ludir a la intervenció del cap del Grup 21 de la Brigada d'Informació, que va identificar Estébanez com "un skin neonazi". Finalment, Ibarondo va destacar la traïdoria sorprenent amb què va actuar l'acusat, "que va impedir qualsevol tipus de defensa per part de Carlos". L'advocat de la família va sol·licitar un total de 37 anys de presó per Estébanez per assassinar i homicidi en grau de temptativa -amb l'agreujant de discriminació ideològica-, per tinença il·lícita d'armes, per amenaces i per lesions. A més a més, va augmentar de 300.000 a 500.000 euros la quantia de la responsabilitat civil de l'acusat.

A continuació, va arribar el torn de la resta d'acusacions, que es van sumar a les peticions del ministeri fiscal i van insistir en l'aplicació de l'article 22.4 del Codi Penal, ja que Estébanez "va matar per motius ideològics", en paraules de l'advocada de l'acusació popular exercida pel Moviment contra la Intolerància.

En declaracions al diari *Diagonal*, l'advocat Ibarondo considera "un petit triomf que el ministeri públic s'hagi adherit al que sol·licitàvem nosaltres" i subratlla que "sens dubte, devia veure-ho molt clar per modificar el seu escrit inicial". I afe-

Dos dies abans de començar el judici una manifestació en memòria del jove assassinat va recórrer Madrid des del barri d'Usera fins al barri de Legazpi

geix que no creu que el cas de Carlos marqui un abans i un després en la percepció que té la societat sobre el perill que representen els neonazis i el feixisme perquè "van matar el Ricardo a Alcorcón, en Guillem a Ràlvia, l'Aitor Zabaleta... i crec que hi ha un interès per minimitzar el problema, perquè es dilueixi".

L'advocat de la defensa va intentar criminalitzar el grup d'antifeixistes i els va titllar de "banda criminal"

L'advocat de la defensa, Enrique Martín, en canvi, va intentar criminalitzar -un cop més- el grup de joves antifeixistes i va referir-s'hi com una "banda criminal". També va assegurar que, si es preguntés a qualsevol dels integrants de les "bandes d'ultra esquerra" qui va ser Gramsci, respondrien que en quin equip italià jugava. Durant la llarga exposició de conclusions, va definir la mort de Carlos com un homicidi imprudent i va sol·licitar la lliure absolució del seu client, entenent que l'acció va ser un acte de legítima defensa, estat de necessitat i por insuperable, una argumentació que ja havia estat desmentada la jornada anterior pel ministeri fiscal.

HONDURES · ELS CANDIDATS PRESIDENCIALS ESCENIFIQUEN UN FALS DIÀLEG AMB ZELAYA MENTRE MICHELETTI PREPARA L'ESTAT D'EXCEPCIÓ

45 dies de setge en mans de l'exèrcit

Redacció i Via Campesina
Hondures

El govern colpista d'Hondures imposa l'estat d'excepció durant 45 dies. D'aquesta manera, retalla dràsticament cinc llibertats bàsiques i deixa la població en mans de l'exèrcit i la policia. La mesura, que va ser aprovada per un consell de ministres celebrat el dimarts 22 -un dia després de la tornada de Manuel Zelaya a Hondures- i publicat al butlletí oficial de l'Estat el dissabte 26, es va mantenir en secret fins el diumenge a la tarda. Queden anul·lats els drets constitucionals de llibertat personal, d'expressió, d'associació i d'unió, la lliure circulació i els drets dels detinguts. A més, el dictador Micheletti es reserva el dret de tancar els mitjans de comunicació que no li són favorables, Radio Globo i el Canal 36 de televisió.

D'altra banda, la població hondurenca i, especialment, els moviments de resistència contra el cop d'estat, en un principi, tenien certes expectati-

ves que el diàleg celebrat el divendres 25 entre Manuel Zelaya i els quatre principals candidats presidencials que es presenten a les properes eleccions del 29 de novembre podriaaju-

Micheletti es reserva el dret de tancar els mitjans de comunicació que no li són favorables, com Ràdio Globo o el Canal 36

dar a resoldre el conflicte que travessa Hondures. Tanmateix, això no va ser així i ràpidament es va veure que els candidats continuen fent el joc als colpistes, com durant la visita a Costa Rica, el 7 de juliol, quan es van reunir

amb el president Oscar Arias, mediació en el conflicte.

Els candidats presidencials -Elvin Ernesto Santos, del Partido Liberal; Porfirio Lobo Sosa, del Partido Nacional; Felicitó Àvila, del Partido Democràcia Cristiana i Bernard Martínez, del Partido Unificació Democràtica i Innovació (PINU)-, que abans de la trobada amb Zelaya s'havien reunit amb el règim colpista, van fer una abraçada hipòcrita al president, que va ser aprofitada pels mitjans de comunicació afins al règim per dir que el diàleg anava pel bon camí.

Durant la trobada, duta a terme a l'ambaixada del Brasil, el mandatari hondureny els va recordar que l'acord de San José promogut per Oscar Arias "és un instrument important per arribar a un acord final, per la qual cosa s'ha de signar el més aviat possible perquè el país torni a la calma". Tot aquest procés passa, primer, per la restitució del seu càrrec, "perquè el règim de facto surti del

poder i, després, per fer les reformes constitucionals que acabin amb aquest problema".

Per la seva banda, els candidats van expressar que estaven d'acord amb el diàleg emmarcat en el pacte de

El moviment popular que està al costat de Zelaya compta amb el suport internacional de l'ONU i de l'OE

San José, però -després de la reunió amb Zelaya- quan un periodista va preguntar al candidat del Partido Liberal, Elvin Santos, sobre la restitució de Manuel Zelaya al poder, aquest no va contestar i va començar a evadir la premsa. Els moviments de resistència

van llegir els fets com un intent dels quatre candidats de fer creure tant a les Nacions Unides (ONU) com a l'Organització d'Estats Americans (OEA) que ja estan arribant a acords amb les autoritats legítimes per evitar possibles sancions als colpistes per part d'aquests organismes.

Mentrestant, a la reunió de la direcció del Frente de Resistencia, es va acordar continuar la lluita. Juan Barahona, coordinador del Bloc Popular, va destacar: "Ja portem 90 dies de resistència i, durant aquest temps, ens hem enfortit en l'àmbit nacional. També comptem amb el suport internacional i el suport de l'OEI i l'ONU. Tot això ens ajudarà a treure els colpistes del poder, a instal·lar el president Zelaya al càrrec i a convocar l'Assemblea Nacional Constituent. Esperem que, de les reunions que han mantingut l'OEI i l'ONU, en resultin accions contundents; ja hem vist prou converses i poques accions. Mentrestant, els colpistes continuen reprimint i maltractant el poble hondureny."

, espai directa

+ Suma-t'hi ⁺ pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

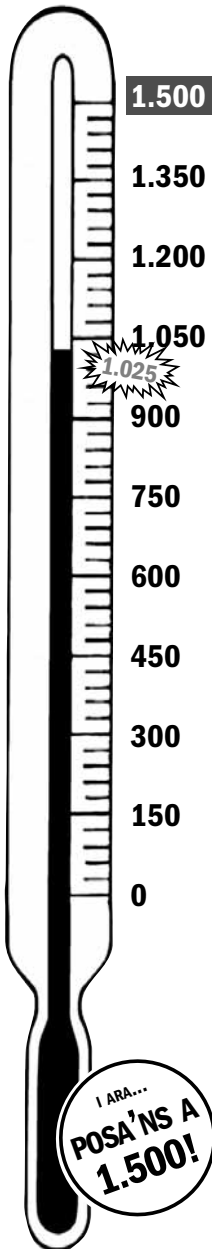
Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...
Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Regent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramón Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premia, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Asprer, 11 1er | Ateneu Llibertari Paquita · Pg Marimón Asprer, 16. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** El Grillo Libertario · Florida, 40 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUER:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **FIGUERES:** Estanc Soler · Plaça de l'Ajuntament, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDÀ:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** KOP El Prat · Doctor Soler i Torrents, 36 | Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapeira · de Baix, 14. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SUBSCRIPTÒMETRE

Concert per l'autogestió de la DIRECTA

DIVENDRES 9 D'OCTUBRE A LES 21h. A L'ESPAI OBERT VIOLANT D'HONGRIA 71 1er (<M> L1 PLAÇA DE SANTS) Amb CIERVO (pop rock) i ANIMALANIMA (folk turk i electrònica) HI HAURÀ ENTREPANS I TAPES Bo d'ajut: 3 euros

Parada de la DIRECTA a la FIRA D'INTERCANVI DE L'ECOXARXA A GRANOLLERS DISSABTE 3 D'OCTUBRE DE 2009 - DE 10h A 20h. PLAÇA DE LES HORTES (Granollers)

Si vols col·laborar amb la Directa, demana-la a la biblioteca!

Durant el mes de setembre les biblioteques públiques escullen les revistes a les que es volen subscriure. Ves a la teva biblioteca i demana que s'hi subscriguin. Fes córrer la veu i que els teus amics i amigues, familiars, conegudes, saludades...també ho demanin.

Cap biblioteca sense la seua subscripció!

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
el setmanari dels moviments socials: Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms: _____ CP: _____ Municipi: _____
Adreça: _____ Correu electrònic: _____
Telèfon: _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

El Col·legi de Periodistes vol conèixer l'informe sobre mitjans encarregat per la Generalitat

L'estudi sol·licitat pel Departament de Presidència a l'inici de la legislatura ha costat 27.000 euros i fa referència a determinats articulistes i a la seva opinió sobre el govern

Manuel Torres Mendoza

El Col·legi de Periodistes demana que la Generalitat doni a conèixer el contingut de l'estudi sobre l'opinió d'articulistes i periodistes encarregat a l'inici de la legislatura. Segons el Departament de Presidència, que va encarregar l'informe i no vol fer-lo públic, el document -titulat *Comunicació estratègica de l'acció de Govern i elaboració de missatges i eslògans institucionals*- pretén "enfocar la imatge del govern i, sobretot, les campanyes institucionals".

El diputat de CIU Jordi Turull, però, no pensa el mateix i considera que a l'estudi es pot "veure quins articulistes i periodistes" mostren "major o menor afinitat amb el tripartit". Alguns d'aquests periodistes analitzats al document van partici-

par a la tertúlia de RAC1 el 28 de setembre i van criticar que l'estudi faci valoracions polítiques i llistes de "bons i dolents", cosa que té conseqüències: "Ajudar els uns i perjudicar els altres". Toni Bolaño, excap de comunicació de José Montilla, va provar de negar aquesta tesi argu-

mentant que es volia fer una "auditoria de l'opinió publicada" per "identificar les opinions crítiques i aportar solucions de diagnòstic".

Aquest tipus d'informes tenen antecedents. El 1993, el govern de Jordi Pujol va ser acusat d'encarregar l'anomenat *Informe sobre la pro-*

gramació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV), en què es feien referències a determinats periodistes de TV3 i Catalunya Ràdio amb apel·latius com "quintacolumnistes" o "esquerrans". En aquella ocasió, els partits que ara formen govern van ser qui va denunciar l'existència de l'informe.

El 2004, el tripartit va encarregar un estudi sobre els mitjans catalans en un context de reducció de les subvencions. Laleshores secretari de comunicació de Pasqual Maragall, Miquel Sellarès, va dimitir per aquest cas.

L'interès dels governs per conèixer l'opinió publicada demostra que governen a cop de titulars, tal com s'ha demostrat moltes vegades. D'aquí, la importància de la professió i l'interès que mostren els poderosos per controlar-la.

> Augmenta el descrèdit dels mitjans als EUA

Segons un estudi del *think tank* The Pew Center For Public Opinion Research, als EUA, la confiança de l'opinió pública en els estàndards qualitatius periodístics com la veracitat, la percepció d'informació esbiaixada i la independència de la premsa cau al nivell més baix des de l'any 1985.

El document, publicat el 13 de setembre, indica que només un 29% dels nord-americans opina que les empreses de notícies proporcionen unes informacions completes i acurades. Des del portal d'esquerrers Zmag, l'analista Anthony DiMaggio exemplifica aquest punt de l'informe recordant la campanya propagandística que va fer *The New York Times* durant la invasió de l'Iraq, el 2003 (el 75% de les informacions indicaven que el país tenia armes de destrucció massiva i era una amenaça pels EUA i només un 10% qüestionaven aquesta tesi).

De la mateixa manera, només una quarta part dels enquestats tenen el parer que aquestes empreses són curesos a l'hora d'evitar biaixos polítics als seus reportatges (únicament el 18% té la impressió que els periodistes tracten de manera justa tots els punts de vista a l'hora d'informar sobre temes importants en el terreny polític, econòmic o social). El mateix DiMaggio assenyalava que un dels elements que afavoreix aquesta percepció és la marginalització sistemàtica dels punts de vista progressistes o d'esquerrers dels *mass media*.

L'estudi, que situa en un 20% la gent que creu en la independència dels mitjans respecte de personatges i d'organitzacions poderoses, també se centra en qüestions com la valoració de la confiança en els mitjans des d'una òptica partidista; l'opinió sobre la clausura de mitjans o quines són les principals fonts que fa servir la gent per informar-se, entre d'altres.

XAVIER BLASCO PIÑOL

PREMSA

'El País' desvirtua la crisi d'Hondures

El diari es burla de les declaracions de Zelaya, però un diari afí al règim colpista les fonamenta

Alba Gómez

L'enviat especial a Hondures del diari *El País* va publicar, el 24 de setembre, la notícia "Mercenaris israelians, ultrasons i suïcidis fingits". El títol feia referència a les denúncies del president destituït Manuel Zelaya, segons el qual l'aparell repressor del colpista Micheletti tramava un pla per assassinar-lo i fingir que havia estat un suïcida. Zelaya, refugiat a l'ambaixada brasilera d'Hondures des del 21 de setembre, afegia que -a la seu di-

plomàtica on es trobava- havien patit atacs amb productes químics i que un grup de mercenaris israelians havia col·locat aparells per interceptar les comunicacions i altres dispositius que emeten radiacions perjudicials pel cervell. El corresponent va relatar, amb to de mofa: "Zelaya comença a fer declaracions realment estranyes". I continuava fent referència a les confabulacions "no provades" de Zelaya: "No hi ha cap dubte que Micheletti va accedir al govern perquè un comandament de l'exèrcit va segrestar Manuel Ze-

laya mentre dormia (...). Així convertí Micheletti en un colpista i en un president il·legítim (...). Però d'aquí a afirmar que tingui la capacitat, en només dos dies, d'organitzar operacions tan sofisticades en un país on els soldats desfilen amb pals d'escombra, sembla excessiu". Aquests judicis de valor queden en evidència perquè, el mateix dia 24, el principal diari afí al règim colpista, *La Tribuna*, va publicar una notícia que certificava les denúncies de Zelaya. Sota el títol "Canó sònic per revoltats", la peça va explicar que,

en efecte, la policia nacional d'Hondures havia utilitzat un aparell anomenat *Sceamer* per dissuadir les persones resistents. Es tracta d'una arma secreta cedida per l'exèrcit d'Israel i que emet un so terrible: "La multitud agitada té pànic, es tapa les orelles i es constreny de dolor", deia el diari favorable a Micheletti. Tots aquests fets s'han de contextualitzar en la censura imposada als mitjans nacionals i internacionals per part del govern colpista, tal com ha denunciat Reporters sense Fronteres.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Takatuka
www.takatuka.cat

editorial **virus**
www.viruseditorial.net
c/ Aurora 23 baixos 08001 Barcelona | Tel./Fax. 93 4413814 | virus@pangea.org

Cornelia Franz i Stefanie Sharnberg
La Marta diu No!
ISBN 978-84-92696-13-0
28 pàgines
15 euros

Pia Lindenbaum
La petita Messi i el seu estimat oncle
ISBN 978-84-92696-08-6
36 pàgines
15 euros

la Burxa
comunicació popular
des de 1998

BarriSants.org

Pastisseria Santacana

Petonets

ESPECIALTAT EN PETONETS
c/ La Cort 18 43800 Vallès Telèfon 977 601 468

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

L'Escola Moderna al parc de la Ciutadella

L'Ateneu Llibertari del Poble Sec i el Col·lectiu Nono visibilitzen el llegat de Ferrer i Guàrdia amb una Jornada d'autogestió educativa basada en la igualtat, la llibertat responsable i la solidaritat

Acampada de Paideia celebrada aquest estiu a la localitat de Navamorcuede (Estat espanyol)

Façana de l'edifici que acull l'escola llibertària Paideia, situada a Mérida (Extremadura)

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

Han passat 100 anys de l'assassinat del pedagog anarquista Francesc Ferrer i Guàrdia -acusat per l'Estat i l'Església d'haver encapçalat la revolució de la Setmana Tràgica- i més de 100 del tancament del seu projecte fonamental, l'Escola Moderna. Amb el pas del temps, s'han tancat moltes portes de projectes d'educació llibertària i han marxat molts pedagogs i pedagogues que van comprometre la seva vida per l'educació, però els valors de l'Escola Moderna i de moltes altres que van prendre-li el relleu mantenen la seva vigència. Per demostrar-ho, visibilitzar-ho i retre homenatge a totes aquelles escoles llibertàries, l'Ateneu Llibertari del Poble Sec i el col·lectiu Nono han organitzat una Jornada d'autogestió educativa. El

dia 10 d'octubre, el parc de la Ciutadella de Barcelona es convertirà en un espai per educar en la igualtat, la llibertat responsable i la solidaritat.

Mentre s'impulsen experiències llibertàries puntuals o amb afany de continuïtat, com és el cas del projecte d'escola llibertària que pretén tirar endavant Nono, recentment s'ha generat un debat al voltant de la necessitat que les aules siguin més autoritàries i més disciplinades. El mes de setembre passat, la presidenta de la Comunitat de Madrid, Esperanza Aguirre, va anunciar la seva intenció de col·locar tarimes a les aules perquè el professor pugui tenir una "visió general" del que succeeix i "no hagi de destinar més d'un terç del temps de classe a fer callar els alumnes que ni tan sols veuen". Simultàniament a aquestes declaracions, Aguirre va avançar que la llei d'autoritat del professorat (per

donar rang d'autoritat pública al professorat) podria aprovar-se abans de concloure l'any. Però la tarima és la solució als problemes educatius?

Des d'una òptica llibertària, l'escola és un reflex de la societat i l'autoritarisme no promou el respecte sinó la por, de la mateixa manera que la disciplina condueix a la submissió. Per combatre aquests valors, la Jornada d'autogestió educativa pretén proporcionar a les persones la possibilitat de viure durant un dia d'una manera diferent a la que l'estructura social educativa actual "ven com a millor i potser com a única".

Assemblea d'adults i mainada

Quan adults i mainada arribin al parc de la Ciutadella el dia 10 d'octubre no començaran una classe asseguts en un pupitre amb la bata posada, sinó que es reuniran en una assemblea general per organitzar la

jornada. L'assemblea servirà per establir un horari, fer els grups de treball o escollir els tallers on participaran, unes decisions que es prendran col·lectivament. Sota la premissa que "cada persona ha de donar el que li és possible i rebre d'acord amb el que necessita", cadascú decidirà què vol i pot assumir i a quins tallers vol participar. De moment, ja n'hi ha alguns de confirmats. Per les persones adultes, hi haurà un taller de filosofia, de sexualitat, d'economia, d'enquadració i de contes i, per la mainada, es mantindran els contes, la sexualitat i d'altres com un taller de cuina solar o d'estampació. Des de l'organització remarquen que és cabdal "solucionar els conflictes que sorgeixen de manera llibertària". Cal que s'aturi el taller, si és necessari, i que tant les criatures com les adultes aprenguin a resoldre els conflictes que puguin sorgir. Segons la Noe del Col·lectiu Nono, és important "prioritzar els objectius llibertaris per sobre dels objectius del taller". Per un dia, al passadís central del parc, s'hi concentrarà un ampli ventall d'informació sobre projectes educatius. L'entrada de l'estació de França es transformarà

en una cuina immensa dedicada al grup d'adults i, a les rodalies del Parlament, hi haurà desplegada la infraestructura culinària per les criatures.

JORNADA D'AUTOGESTIÓ EDUCATIVA
al Parc de la Ciutadella
10 d'octubre 2009 Barcelona

Jornada d'autogestió educativa
10 octubre al parc de la Ciutadella
Inici a les 9h.

"Una escola llibertària és una escola viva i plena de riures"

"Una escola llibertària és una escola viva, dinàmica, plena de conflictes, riures, moviments i oposició. Una escola silenciosa i ordenada és una escola morta, repressora, impositiva i conduïda a l'únic objectiu de crear persones submises. La llibertat és antitètica a un ordre rigid, de l'absència de conflicte". Josefa Martín Luengo, fundadora de Paideia, expressava així la naturalesa de la pedagogia

llibertària. Malgrat la seva mort, tot el seu bagatge pedagògic roman a l'escola que va fundar l'any 1978 conjuntament amb Concha Castañón Casaseca i María Jesús Checa Simó. Són ja 31 anys educant de manera assembleària i autogestionada per una formació integral.

Arreu del món existeixen altres experiències que eduquen a partir d'una base llibertària. Amb matisos, l'escola de Summerhill, funda-

da a Anglaterra el 1921 pel psicòleg Alexander S. Neill, és un dels principals exemples d'escola llibertària, caracteritzada per l'absència d'exàmens, la no obligatorietat d'assistència a classe o l'assemblea com a òrgan de gestió. Actualment, la Xarxa Internacional d'Escoles Democràtiques agrupa 208 escoles que comparteixen una visió pedagògica democràtica, alternativa i transformadora.

VALORS BÀSICS DE LA PEDAGOGIA LLIBERTÀRIA

- >>> Llibertat responsable i antiautoritarisme
- >>> Recolzament mutu i solidaritat
- >>> Ensenyament integral i racional
- >>> Ensenyament integrat i autogestionat

CAMPANYES

Mort d'un anarquista (de Sallent)

La CGT organitza una xerrada-homenatge sobre l'anarquista Agustín Rueda, mort després de rebre una pallissa brutal a la presó de Carabanchel el 1978

FOTOGRAFIA CEDIDA PER LA FAMÍLIA RUEDA

Imatge de joventut d'Agustín Rueda

Sergi Picazo
cultura@setmanaridirecta.info

Poca gent recorda ja Agustín Rueda i la seva mort injusta a la presó de Carabanchel. Però aquestes poques persones el tornaran a recordar ara, 31 anys després que rebés la brutal pallissa dels funcionaris de presons, per donar a conèixer qui va ser i perquè va morir. La CGT, amb la participació de l'Associació d'Amics d'Agustín Rueda, organitza l'esperat homenatge el dia 1 d'octubre, amb una conferència debat sota el títol *Crim d'Estat* a càrrec del jurista i escriptor Josep Maria Loperena.

Segons les fotografies que va fer un dels funcionaris de Carabanchel, el cos del jove activista social va quedar destrossat, amb desenes d'hematomes i sang per tot arreu. La pell d'Agustín Rueda va acabar ennegrida pels cops. Després de la pallissa va sobreviure unes hores, però ningú no el va atendre fins que ja va ser massa tard. El seu company de cel·la demanava ajuda als carcellers, però ningú no va respondre. Deu funcionaris van ser condemnats a penes menors per les tortures infringedes a Rueda en un judici celebrat als anys 80. Sembla ser, segons explica avui la família, que els policies volien saber qui havia excavat un túnel d'uns 40 metres per fugir de la presó. L'interrogatori, amb les rutines habituals de la policia franquista, va ser un malson esgarriós.

Agustín Rueda, de 24 anys, fill d'immigrants i nascut a les colò-

nies mineres de Sallent, va ser una més de la desena de víctimes polítiques que, aquell any 1978, van caure a mans de les forces de l'Estat. Encara avui, la família no ha rebut cap reparació ni homenatge institucional. Allò va ser un crim d'Estat, però ningú ja no respon. Els torturadors van fer una estada a la presó i ara el cas està oblidat. La germana d'Agustín, Maria Rueda, que va anar a Carabanchel a recollir el cadàver, continua reclamant que el cas del seu germà "no caigui en l'oblit".

El problema és que la llei de la Memòria Històrica aprovada al Congrés dels Diputats només recorda la gent que va ser víctima de la dictadura franquista entre el juliol de 1936 i l'octubre de 1977. Tot i que fins el gener de 1979 no entra en vigor la Constitució ni es poden produir eleccions lliures a l'Estat espanyol, les víctimes de la policia i la ultradreta postfranquistes d'aquell any 1978 no són emparades per cap memorial. La conferència de Loperena, que va liderar processos judicials com el cas de *La Torna* dels Joglars, versarà -precisament- sobre això: els crims comesos per les forces policials en democràcia.

Un activista de barri

Agustín Rueda va acabar a la presó després de ser capturat a la frontera amb França amb una motxilla plena d'explosius. Va ser delatat per un infiltrat de la policia que, segons les informacions de la família, havia conegut a Tolouse durant el seu exili polític. Després d'una

Els crims d'Estat al voltant del record d'Agustín Rueda

1 d'octubre a les 18h.
Lloc: CGT. Via Laietana, 18.
Novena Planta. Barcelona.

joventut lligada a les vagues mineres de Sallent i d'anys de feina per millorar les condicions del seu barri, l'any 1976 no va tenir més remei que anar-se'n a França perquè a Sallent era perseguit, controlat i no podia trobar feina. Tot i que no va arribar a enquadrar-se en cap organització política, sempre va actuar políticament prop dels grups anarquistes catalans i espanyols dels anys 70.

CAMPANYES

Veus de resistència contra les fronteres i el confinament dels 'sense papers'

Barcelona acull les Jornades Internacionals per la Lliure Circulació de les Persones de l'1 al 4 d'octubre

ARXIU

Acció de denúncia al CIE de la Zona Franca, durant el mes de juny del 2006

G.G.
cultura@setmanaridirecta.info

Des de la promulgació de la primera llei d'estrangeria, el 1985, milers de persones sense papers han estat detingudes i internades als anomenats "centres públics de caràcter no penitenciari" -Centres d'Internament per Estrangers (CIE)- a l'espera de ser expulsats. A l'Estat espanyol, l'Europa fortaleza s'aixeca físicament amb deu CIE oficials reparats pel territori. Les Jornades Internacionals per la Lliure Circulació de les Persones, que se celebren de l'1 al 4 d'octubre a Barcelona, pretenen reflexionar i profunditzar en l'existència de tot tipus de fronteres i, alhora, compartir experiències de resistència dins dels CIE i la solidaritat activa organitzada des de fora.

La trobada parteix d'un reuig absolut als CIES i de la necessitat de transgredir les fronteres existents, no tan sols aquelles que delimiten territoris, sinó totes aquelles que contribueixen al control i "convergeixen cap a un model únic cada vegada més repressiu i totalitari". La transgressió d'aquests sistemes de control també l'estan protagonitzant moltes persones en situació irregular i, per aquesta raó, els debats de la jornada es volen convertir en un espai on poder amplificar aquest empoderament de la resistència. A Ceuta i Melilla, centenars de sense papers s'han unit per assaltar les fronteres de l'Estat espanyol. A Lampedusa (Itàlia), a Vincennes (França) o a Patras (Grècia), entre d'altres indrets, també hi ha experiències de resistència.

A la condició d'estar retingut s'hi sumen unes males condicions dins els CIE. Nombroses Organitzacions han denunciat les condicions higièniques i de salubritat, una

Jornades Internacionals per la Lliure Circulació de les Persones, contra els CIES i les fronteres

Del 1 al 4 d'octubre
A l'Espai Obert. C. Violant
d'Hongria 71, Barcelona.
antilager.entodaspertes.net

manca de personal mèdic i de treballadors socials dins dels Centres d'Internament d'Estrangers, irregularitats jurídiques, deficiències del servei d'assistència jurídica i interpretació, així com una massificació a les instal·lacions a causa de les diversitat de situacions jurídiques que presenta cada estat, no es tractarà en profunditat la regulació i el treball, però al bloc antilager.entodaspertes.net s'han començat a penjar documents per complementar les jornades.

, expressions

Festival per salvar Gallecs

La Plataforma en Defensa de Gallecs celebra una jornada cultural per donar a conèixer les amenaces que encara assetgen aquest espai natural del Vallès

En aquesta zona es farà el festival que cridarà per salvar aquest paratge natural de la comarca del Vallès

Salut Colomer
cultura@setmanaridirecta.info

La pressió popular va ser capaç d'aturar, als anys 80, la construcció d'una ciutat dormitori de 130.000 habitants a Gallecs, un espai natural de 1.472 hectàrees al mig del Vallès. Però aquest pulmó natural encara està amenaçat. Els projectes viaris i d'urbanització previstos des dels consistoris veïns i la Generalitat van provocar la constitució, l'any 2008, de la Plataforma per la Defensa de Gallecs (PDG), que compta amb més de 65 entitats adherides.

30 anys de lluita popular permeten desenvolupar tot tipus de propostes reivindicatives per fer front als intents continus de reducció d'aquest corredor verd. La darrera és el primer festival de tardor Salvem Gallecs, que se celebrarà el dissabte 3 d'octubre. Aquesta jornada festiva organitzada per la PDG durà a l'església de Santa Maria de Gallecs circ, clown, poesia, música en format acústic, cercaviles, fanfàrria, foc i un seguit de concerts a l'aire lliure, a més d'una visita guiada i diverses xerrades.

Redescobrir Gallecs

L'espai de Gallecs -envoltat dels nuclis urbans de Santa Perpètua de Mogoda, Mollet, Palau-solità i Plegamans, Parets, Montcada i Reixac, Lliçà d'Amunt i Lliçà de Vall- té un gran interès paisatgístic i ornitològic perquè és d'un dels últims espais sense urbanitzar del Vallès on hi viuen espècies nidificadores, migradores i hivernants i s'hi practica l'agricultura sostenible. A més, connecta biològicament les serres del litoral i els espais naturals de l'interior. Per poder-ho veure de prop, la primera activitat programa-

da pel festival és una sortida guiada a les 10 del matí.

A més del seu interès natural, Gallecs també és un espai pel lleure. És per això que el programa del festival acull diferents espectacles. La primera d'actuar, a les 12 del migdia, serà la companyia molletana Equipo B que oferirà un espectacle de circ, malabars i clown. Després de la parada pel dinar popular de carmanyoles, la jornada continuarà amb una taula rodona sobre la situació de l'espai verd i diferents xerrades.

Poesia i música a l'església

A la tarda, la música protagonitzarà la festa dins l'església de Santa Maria de Gallecs. A l'interior d'aquesta ermita del segle XII, el cantautor i activista contracultural Comandante Rock cantarà versos i cançons de lletres àcides i impulsives que visionen la brutalitat del sistema, els conflictes entre classes i l'amor ambiciós. El seguiran, en format acústic, Las Ladrass, el duet de flauta travessera i acordió que fa versions de clàssics com "Homenatge a Teresa" i descobreix composicions pròpies amb música mediterrània ben ballable. Una altra òptica de la música mediterrània és la que presentarà tot seguit el grup Quatre Camins. Finalment, el veterà Jaume Arnella posarà punt final a les actuacions a Santa Maria amb el bo i millor de la cultura popular a través de la musicalització de diferents romanços.

Al vespre, la festa es traslladarà de nou a l'exterior. La fanfàrria dels Always Drinking Maching Band conduirà una cercavila atípica, també acompanyada pel Calapet de Gallecs, la bèstia-gripau autòctona del corredor verd.

Festival Salvem Gallecs

3 d'octubre a partir de les 10h.
Organitza: Plataforma en Defensa de Gallecs
www.salvemgallecs.blogspot.com

Rock, folk, soul i versions als concerts de nit

La nit acabarà amb la música dels cinc grups que passaran per l'escenari de Salvem Gallecs. El primer de pujar-hi serà Fusió 36, una banda de rock progressiu que interpreta instrumentalment música compromesa amb tota mena de contrastos. Els seguiran les versions instrumentals del grup 16 String i les danses a càrrec de La Boïna, el grup de música tradicional guanyador del concurs Sona 9. Després de Sweet & Dandy, una proposta que unifica el teatre i el rock, hi haurà temps pel col·lectiu de punxadiscos El Sindicato de Soulistas, que ompliran l'escenari de música negra. Amb ells acabarà la nit i la festa.

MÚSICA

Encara més difícil

Payola

Berri Txarrak
(RoadRunner)
Rock

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Després d'un disc superlatiu com *Jaió.Musica.Hill* (Gor, 2005), els navarresos Berri Txarrak ho tenien difícil per superar-se. Però l'audició del seu nou treball permet constatar que, com a mínim, és un disc que està al mateix nivell. El trio de Lekumberri aconsegueix una cosa que desitgen amb avidesa moltes bandes: omplir o -més ben dit- desbordar completament un escenari amb la senzilla fórmula que s'obté de la suma del baix, la guitarra i la bateria. Ho van demostrar a la plaça Reial durant les darreres festes de la Mercè, en un concert on van demostrar que, a més, són capaços de captar públic fora de l'àmbit natural de moltes bandes forjades en la pedrera del rock basc. Les cançons d'aquest *Payola* -un terme en *spanglish* que fa referència als suborns que reben

els locutors de ràdio per prioritzar una o altra cançó- assoleixen el repte de sonar més brutes i espineses que mai i, alhora, èpicament melòdiques. Hi deu tenir alguna cosa a veure el senyor Steve Albini, guru del so de Seattle, que ha oficiat de productor d'un disc enregistrat en analògic en una taula de setze pistes als estudis Electrical Audio de Chicago. Encara més difícil: en temps de superficialitat i ideologia *low cost*, Berri Txarrak mai posa punt final en la seva recerca de la cançó perfecta, que en aquesta nova entrega podria ser el primer senzill, "Maravillas", o títols com "Gure Dekandentziaren Oenean". A més, Tim McIlarth, cantant de Rise Against -grup a qui han telonejat durant la gira europea-, s'atreveix a fer veus en alguns temes en èuscar. Integritat màxima, fidelitat lingüística i coherència en un grup que creix amb cada disc que fa.

MÚSICA

Ensenya les dents

[Kräter]
(Autoeditat)
Mètal

Els [Kräter] reivindiquen ara amb un debut desbudellador, d'aquells que no deixen canya dreta. La recepta dels terrassencs no té secrets: hardcore i metall de bombo eixordador i veu gutural. A estones, el so del grup s'aproxima als referents més extrems del metall, però els seus camins transiten sobretot pel punk i

troben el seu mirall en la filosofia de grups com Soziedad Alkohòlica o Kop. A *Ensenya les dents* hi trobem cançons que estripen una societat malalta, al límit de l'abisme, on l'home és un llop per a l'home i el mal que condemna l'espècie és el capitalisme salvatge. Queixalades de distorsió contra l'Estat i el capital. R.P.

MÚSICA

DDAA

Història de Catalunya amb cançons 2.0
Picap

L'any 1971, Edgisa va publicar un disc titulat *Història de Catalunya amb cançons*, un treball dirigit als infants amb les veus de Guillermina Motta i part de La Trinca. Ara, el segell sabadellenc Picap s'ha empecat una iniciativa per actualitzar aquell vinil que, durant el tardofranquisme, va ser de cabdal importància per aproximar la història del país a les generacions joves. L'ha ideat i

coordinat el periodista Joaquim Vilarnau i hi sentim les veus d'artistes com Clara Andrés, Carles Belda, Francesc Ribera *Titot*, La Carrau o Xazzar. Les lletres les ha escrites l'exmembre dels Esquirols Joan Vilamala i les cançons són obra de Toni Xuclà. El ventall històric va des dels temps de Guifré el Pilós fins al retorn del president Tarradellas i l'assoliment de l'Estatut. R.P.

LLIBRES

Els sonets i les invitacions al viatge de Xevi Pujol

Ricard Mirabete
cultura@setmanaridirecta.info

Hi ha força i hi ha nervi. Com un arc tensat de profecies de folls a l'espai es mostra el gest, l'art íntim d'escriure. Xevi Pujol va guanyar el Premi de poesia Joan Duch 2008 amb aquest compendi de poemes, que és una invitació al viatge, a un trànsit cap a la vivència més jove i més sàvia. I com es poden combinar ambdues qualitats en un poema? Amb la força de mots carregats de tradició i amb el nervi d'aquells que escriuen i somriuen alhora. El poeta de Sant Bartomeu del Grau (Osona) estreny

el lirisme cap a la plasmació de l'instant al full. A voltes és una tarda plàcida, a voltes és una pedra llançada a l'aigua.

Pujol té una certa predilecció pel sonet com a forma mètrica i significativa, més enllà d'un ús artificial d'una llengua literària que es mostra prou dúctil i rica en matisos i tècnica ben executada. Per una banda, hi trobem ressons, remors de veus que van conrear el sonet amb gosadia i mestratge, com ara Foix i Brossa. Per una altra banda, són abundants els poemes de vers lliure que denoten una immediatesa i una naturalitat mot més palesa quant a l'expressió i a la intenció poètica que els genera.

Mar Cendrosa

Autor: Xevi Pujol
Editorial Fonoll, 2009
Pàgines: 44

Ens arriben amb un so més punyent aquells poemes que no defugen un to més directe, de vegades sentències i aforístic, en ocasions més narratiu: "El temps és un ocell d'aiguamoll, / insectívor, / i jo sóc una larva de mosquit. / Els anys són depredadors / que cacen en manada".

Defugir el surrealisme

El poeta defugir el surrealisme com a via d'interpretació unívoca de la realitat. Se'n distancia tot fent ús, també, de fórmules oníriques de la imaginació. Ens mostra somnis, però no pas fantasies. Allò que explica -com al segle passat ens ensenyà Joan Brossa- és fruit de la imaginació i no pas de la fantasia. Ras i curt, fer fantasia seria fer no-res. I per això el poeta ens parla d'un mar i de tants naufragis, d'una riba i de pedres i de senders, perquè el lligam jo-natura és del tot present als seus versos, com en els poemes del seu estimat Jacint Verdaguer i d'altres com Joan Vinyoli.

El simbolisme existencial d'aquest darrer és un dels camins paral·lels que vesteixen el dir del poeta de Sant Bartomeu del Grau, però tanmateix Pujol transita més a prop de la línia realista i psicològica, quotidiana i existencial, dels poetes que amb mots juganers expressen el sentit dels versos tot deixant un rastre més blanc i diafan. Com a conclusió, el poeta rebla el final de trajecte -que és aquest poemari- amb l'afirmació sense vacil·lacions de la constant transformació del viure, que suposa entre l'enyor i el somni: "L'etern comiat d'un mateix".

LLIBRES

La por de la vida

'El país del miedo' ens trasllada a l'origen de les pors i els prejudicis socials de la classe mitjana

L'autor de la novel·la Isaac Rosa en un estudi de ràdio

Helena Rovira
cultura@setmanaridirecta.info

El protagonista d'*El país del miedo*, la darrera novel·la d'Isaac Rosa, és un pare de família que viu amb por. No ha patit cap gran desgràcia ni cap episodi d'autèntica violència en primera persona, però la possibilitat de viure un robatori, una agressió física o que li passi alguna cosa a la seva dona o al seu fill l'espanta fins al punt de paràlitzar-lo. Si s'ho pensa bé, pot arribar a ser conscient que la probabilitat de ser apallissat és molt menor que la de ser atropellat per un cotxe en travessar el carrer, patir un infart o, fins i tot, un càncer avançat. Tanmateix, les diverses cares de la seva por el dominen i es veu incapaç d'afrontar qualsevol petit conflicte que es trobi pel camí.

El país del miedo ens trasllada a l'origen de les pors socials que ens assetgen dia a dia. Unes pors que, la majoria de les vegades, són totalment infundades i exagerades per l'acció dels mitjans de comunicació i altres mecanismes de difusió o propaganda. Però, sobretot, unes pors que amaguen altres tipus d'inseguretats personals, socials i econòmiques molt més greus: la por de perdre, de no tenir, de no ser, de no arribar a final de mes, de caure i no poder aixecar-te, de quedar-te fora. "Una por classista, pànic de classe mitjana", sentència l'autor.

La genialitat d'Isaac Rosa roman precisament en això: endinsar-nos en la ment d'un pare de família de classe mitjana i descobrir-nos com funcionen els mecanismes que desencadenen els prejudicis socials a partir dels *inputs* que rebem de la premsa, la televisió o una simple

El país del miedo

Isaac Rosa
Seix Barral
314 pàgines

conversa amb una veïna o un company de feina. I (oh casualitat!) aquests prejudicis acaben sempre apuntant el pobre, el marginat, el que no té i vol tenir. Perquè no hi ha amenaça més gran que se'ns presenti al davant algú que no té res a perdre i que, a sobre, no té por.

Tot i el seu caràcter obertament crític, aquesta novel·la va ser escollida com la millor de l'any 2008 per diverses editorials després de rebre el VIII Premi de Novel·la Fundació José Manuel Lara Hernández. El seu autor, nascut a Sevilla el 1974, també ha publicat amb Seix Barral *El vano ayer* i *Otra maldita novela sobre la guerra civil* i escriu diàriament al rotatiu *Público*, on ja s'ha convertit en el merescut hereu del gran Javier Ortiz.

LLIBRES

Obrir el debat de la nanotecnologia

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

La mil·lionèsima part d'un mil·límetre ja fa temps que té denominació pròpia: el nanòmetre. Unes unitats que, encara que no ho semblin, engloben un potencial de revolució tecnològica que pot modificar, sens dubte, vàries esferes de la nostra vida quotidiana. Per altra banda, però, encara formen part d'un univers desconegut a nivell social. És a dir, hi ha molt poc coneixement sobre els possibles efectes tòxics i sobre les conseqüèn-

cies dels materials nanoestructurats sobre aspectes tan vitals com la salut, l'alimentació, el medi ambient i la societat. Ens trobem, doncs, amb un nou cas en què els productes arriben al mercat sense el coneixement i el debat social previ necessaris al voltant dels horitzons tecnològics que anem franquejant. En aquest cas, Jorge Riechmann -investigador, poeta i professor de la Universitat de Barcelona- és l'encarregat de coordinar un conjunt d'assaigs que intenten aproximar-nos a aquesta nova realitat que, per moltes, encara és ciència ficció.

Nanomundos, multiconflictos.
Una aproximación a las nanotecnologías
Autor: Jorge Riechmann (coord.)
Icaria, 2009 | Pàgines: 120

, expressions

MÚSICA

El rai ha mort

Nour, Speed Caravan i Rabah Donquishoot s'uneixen a l'espectacle 'Rock de Souk', que fusiona els sons magribins amb l'electrònica i el rock

XAVIER MERCADÉ

Nour i Speed Caravan toquen junts durant l'espectacle de fusió 'Rock de Souk' celebrat a Barcelona el 23 de setembre

Xavier Urbano
cultura@setmanaridirecta.info

La gent de la promotora Hace Color té com un dels seus valors afegits la capacitat de generar espectacles sempre diferents i d'arriscar-se demostrant que han superat els fals mestissatge del *so Barcelona*. Aquesta virtut, en moments difícils per la cultura de base com l'actual, els ha dut a treballar diverses propostes fora del que és habitual. La primera ha estat l'espectacle *Detotrarrel* -conjuntament amb la Plataforma per la Llengua-, on el grup Nour -nascut de les cendres de Cheb Balowski- feia de pal de paller per construir un espectacle coral amb diversos cantants, tot reivindicant la vigència del català com a llengua d'acollida i com a eina per la creació.

La segona proposta es diu *Rock de Souk* i l'hem pogut veure en acció durant el festival BAM -en el marc de les festes de la Mercè de Barcelona- i al Mercat de Música Viva de Vic. La protagonitzen un trio peculiar d'algerians residents a tres ciutats diferents: Londres, París i Barcelona. Rabah Donquishoot, MC del grup MBS, Mehdi Haddab, llautista d'Speed Caravan i Yacine Belachene,

vocalista de Nour. Tots tres, al marge de les arrels i l'ofici, comparteixen una forma d'entendre la música, fet que s'ha demostrat en la seva evolució artística i en la forma com els seus camins s'han anat creuant al llarg dels últims anys. *Rock de souk* és el fruit natural d'aquesta col·laboració.

Rock de mercat

La idea arrenca amb la voluntat de mostrar de la forma més plural possible la renovació de la música àrab, en aquest cas procedent de la Cabília algeriana, zona originària dels tres músics. Sota el concepte provocatiu que "el rai ha mort", se'n presenta un espectacle ple de força que mescla el rock amb el hip-hop i amb grans moments d'electrònica. El nom del treball, *Rock de Souk*, vol dir *rock de mercat* i és el reflex d'aquesta mescla viva que ha marcat la trajectòria dels tres músics i dels seus projectes.

Gran part del pes de l'espectacle recau sobre Speed Caravan, la banda formada per un baixista, programacions electròniques, bateria, percussions i un llaut electrònic que fa de director d'orquestra. Sembla lògic que, per la seva potència escènica i la novetat musical, l'espectacle acabi girant al voltant d'aquesta formació finkada a París i que, a més, acaba de treure un disc -*Kalashnik Love*- que ha tingut molt bona acollida i que ha acabat apadrinant Real World, la discogràfica de Peter Gabriel.

A aquest pal de paller, s'hi afegeixen els components de Nour -encapçalats pels dos vocalistes Yacine Belachene i Olalla Castro- i es complementa amb l'Mc Rabah,

que ja havia col·laborat en diverses ocasions tant amb Mehdi com amb Pascal (baixista d'Speed Caravan) i amb Nour (al seu primer disc, *Papier mullat*), fruit de les seves estades a París i Barcelona respectivament.

L'espectacle té com a punts forts una posada en escena potent, tot i assumir el risc que tenen les produccions efímeres a l'hora de coordinar un directe coherent i la figura de Mehdi Haddab, el llaut electrònic d'Speed Caravan, que treu d'aquest instrument sonoritats que encara no havíem vist per aquí. De fet, Belachene ha definit Haddab com el Jimi Hendrix de la música àrab, tan per la seva força escènica com per les sonoritats i distorsions que aplica al seu instrument. I no li falta raó: el soroll i la distorsió com a canalitzadors de la ràbia.

Vitalitat amaziga

D'altra banda, l'espectacle també es vesteix amb una argumentació coherent, la recuperació i la reivindicació de la vitalitat de la cultura amaziga. Els tres músics se'n senten part des d'un punt de vista actual, sense renunciar a arranjaments electrònics o a fer versions espectaculars com "Galvanize" de The Chemical Brothers. Així doncs, només ens queda creuar els dits perquè aquests músics es tornin a reunir i pugem gaudir de nou de la que, probablement, va ser una de les actuacions més interessants tant del Mercat de Música Viva com de la Mercè.

Ens queda el dubte d'esbrinar perquè l'Ajuntament va decidir avançar el concert i canviar-lo d'ubicació a última hora.

EL REBOST

Fermentació

Joan Andreu Moll Gamboa
rebost@setmanaridirecta.info

Al llarg de la història, la fermentació dels aliments ha constituït un pilar en el desenvolupament de totes les civilitzacions. El vi, el pa, el vinagre, els formatges o el iogurt són només alguns dels exemples -els més nostrats- d'una llarga llista que ens permet recórrer tota l'extensió del globus en un viatge gastronòmic i dietètic singular. D'una banda a l'altra del planeta, els diferents tipus d'aliments fermentats es compten per centenars, si no per milers.

La fermentació és un procés bioquímic a través del qual els organismes obtenen energia d'un substrat orgànic -normalment un sucre com la glucosa, la fructosa o la lactosa- mitjançant la seva degradació en absència d'oxigen. Es tracta d'una ruta metabòlica amb un rendiment energètic relativament baix en comparació amb l'oxidació aeròbica, però que permet que les cèl·lules i alguns microorganismes continuïn obtenint energia en condicions de manca d'oxigen. Existeixen diferents tipus de fermentació en funció del substrat utilitzat i els productes resultants. Així, en la fermentació alcohòlica, els sucres degradats es converteixen en etanol i CO₂, mentre que en la

fermentació làctica -a partir de la lactosa- obtenim àcid làctic.

Tot i que les cèl·lules animals -també les humanes- poden recórrer a la via fermentativa en situacions crítiques de falta d'oxigen, són els llevats (fongs) i alguns bacteris els principals representants d'aquest tipus de metabolisme. Així, quan ingerim qualsevol producte fermentat -sempre que no hagi estat pasteuritzat, com succeeix amb els postres làctics que trobem a les zones no refrigerades dels súper-, també prenem unes dosis considerables d'aquestes simpàtiques i útils bestioles unicel·lulars vives.

El descobriment dels fermentats -obra de la casualitat i de la capacitat d'observació i experimentació dels nostres avantpassats- va obrir la porta no només a un nou món de sabors i textures, sinó també a la possibilitat de conservar els aliments durant llargs períodes de temps -misu, umeboshi, xucrut, salsa de soja, vi, xixa o lleus fermentades. A més ofereixen avantatges nutritius importants. Per una banda, els aliments ens arriben digerits i resulten molt més digestius, per l'altra, la presència de llevats i bacteris proporciona grans quantitats de vitamines del complex B i controla la proliferació d'organismes patògens i la producció de toxines.

Quefir, els set microorganismes

Un d'aquests productes és el quefir, una llet fermentada originària del Caucas que s'obté per l'acció de set microorganismes (fongs i bacteris) que viuen plegats -un altre exemple fantàstic de cooperació simbiòtica- i formen uns nòduls blancs i gelatinosos. A diferència del iogurt, el quefir és líquid i té un gust molt més àcid. A més, conté una petita part d'alcohol -inferior a l'1%- i gas carbònic, resultat d'un tipus especial de fermentació, l'heterolàctica o lactoalcohòlica.

Les propietats d'aquesta beguda van cridar l'atenció de Marco Polo que, ja al segle XIII, va relacionar el seu consum amb l'extraordinària longevitat de les poblacions caucàsiques.

Tot i que no ens assegura arribar als 100 anys -hem d'accep-

tar que les diferències en l'estil de vida de la regió van més enllà de la llet fermentada-, els beneficis del quefir semblen innegables. Afavoreix la regeneració de la flora intestinal, augmenta la secreció de suc digestiu, estimula el peristaltisme, elimina els gasos intestinals i regula el colesterol. També està indicat en les úlceres d'estómac, el restrenyiment i les intoleràncies gàstriques i s'aconseja quan es tenen herpes, anèmies i problemes hepàtics.

És molt fàcil d'elaborar a casa. Només ens cal trobar algú que ens regali una cullerada d'aquests grumolls mil·lenaris -possiblement provinents del quall de l'estómac d'una cabra o una ovel·la- i ja podem començar el nostre conreu. Aviat en tindrem per regalar.

Rock de Souk

Nour + Speed Caravan + Rabah Donquishoot
Festival BAM
Dimecres, 23 de setembre
Plaça dels Àngels, Barcelona

Recomanem

REUS

2,3 i 4 d'octubre

VII TROBADA D'ESTUDIANTS DELS PAISOS CATALANS

Dिवendres 2 d'octubre: 17:30h. Presentació de l'estratègia del SEPC per aquest curs. 19:30h. 'Ensenyament popular, renovació pedagògica', taller a càrrec de Quim Framis. 21:30h. Sopar Popular a càrrec de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) de Reus, a les Peixateries Velles. 23:00h. Oci Popular: 'Gimcana revolucionària'. A la Plaça del Baluard.

Dissabte 3 d'octubre: 10h. Xerrada 'El Model coeducatiu', a càrrec de Patricia Gracia. Taller sobre la Coeducació a càrrec de 'Cau de Lluçnes', col·lectiu antipatriarcal de Tarragona. 12h. 'Per un marc laboral propi', a càrrec de l'Espai Jove de la intersindical-CSC. Debat: 'La necessitat d'un marc estudiantil propi'. 14h. Dinar Popular (fideuà amb marisc) a càrrec del Casal Despertaferro! 16:30h. 'A les universitats, en català!', a càrrec de plataforma per la Llengua. 18:30h. 'Les indústries militars als centres educatius', a càrrec de Centre Delàs - Justícia i Pau. 21:30h. Obertura de la barra, amb servei d'entrepans a càrrec de l'Assemblea de Joves de Reus, a la plaça de Peixateries Velles. 22:30h. Concert amb l'actuació d'Anita Miltoff i Poker's. Durant el mateix es farà l'acte polític de presentació del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, a la plaça de Peixateries Velles.

Diumenge 4 d'octubre: 12h. Taula Rodona sobre el futur de l'educació pública als Països Catalans, al Teatre Bravum. 14:30h. Dinar de Germanor (Macarrons) a càrrec de l'assemblea de Maulets de Reus, a la Plaça Peixateries Velles. Organitza: Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans.

Mes informació: www.sepc.cat

GIRONA

Dissabte 3 d'octubre

VII ANIVERSARI DEL CENTRE SOCIAL LA MÀQUIA

Tots els actes es portaran a terme al mateix centre social, situat al número 15 del carrer Vern 19h. Cigalonada Popular. 21h. Sopar Popular. 22:30h. Concert amb la Tosca Brava, Smoking Bambion i Dj's Màquia. Hi hauran sorpreses

Organitza:

Centre Social La Màquia

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dijous 1 d'octubre

Conferència sobre el militant Agustí Rueda, membre de la CNT assassinat durant la democràcia
18h. Local de la CGT.
c/ Via Laietana, 18, vuitena planta.
Organitza: Confederació General del Treball (CGT).

Divendres 2 d'octubre

Últim 'Kabraret'
19h. CAO Lipoteka.
c/ Hort de la Vila, 29 (FGC Sarrià)

Bicicletada pel drets dels ciclistes

20h. Plaça Universitat.
Organitza: Massa crítica.

Dimarts 6 d'octubre

Presentació del llibre 'Francisco Floreal Ocana, Exilió 1939, testimonios de familia'
19:30h. c/ Joaquin Costa, 34 (L1, L2 Universitat).
Organitza: CNT.

CELRÀ / BORDILS

2,3 i 4 d'octubre

Correllengua 2009
Divendres 2 d'octubre: 19h. Xerrada/presentació del Correllengua amb Jordi Muñoz. Al Casal La Pioixa de Bordils. 20 h.
Xerrada/presentació del Correllengua amb Jordi Muñoz. Al local de l'Assemblea de Joves de Celrà. 21 h.
Sopar de botifarra i xuies amb pa amb tomata al local de l'Assemblea de Joves de Celrà. Dissabte 3 d'octubre 17h. Actuació infantil amb Àngel Daban. 18h. Cercavila amb els geganters de Flaçà. 21h. Sopar popular d'escudella i carn d'olla a càrrec dels cuiners/es solidaris/es i festa sorpresa al porxo de la piscina de Celrà.
Diumenge 4 d'octubre 11h. Bicicletada fins a Bordils. Plaça de l'Ajuntament de Celrà. 12:30h. Actuació del grup d'animació infantil País de

Cotó a Bordils. 14h. Dinar Popular a Bordils. 16h. Concurs de botifarra al Casal La Pioixa de Bordils
Organitza: Casal La Pioixa, Assemblea de Joves de Celrà i Cuiners Solidaris/Solidàries

GIRONA

Divendres 2 d'octubre

Concert de Pau Alabajos
22h. Casal Independentista El Forn. c/del Carme, 256.
Abans hi haurà una xerrada sobre la cançó d'autor al segle XXI, a càrrec de Cesc Freixas.
Organitza: Maulets.

Dissabte 3 d'octubre

Xerrada 'Crisi, crítica, criteri'
18:30h. Punt de trobada a la rambla de la Llibertat. Organitza: Xarxa pel decreixement.

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Divendres 2 d'octubre

Taller de carícies 'Acabem amb el patriarcat'
19h. CSO Crow Bar.
c/ Terra Baixa, 1 (L1 Torrassa)

MONTBLANC

Divendres 2 d'octubre

Taller debat sobre les alternatives a la crisi
19h. Al Casal d'Entitats.

PALAFRUGELL

Divendres 2 d'octubre

Xerrada 'Crisi, crítica, criteri'
18:30h. Teatre Municipal.

PERPINYÀ

Dissabte 3 d'octubre

Concert de Pepet i Marieta
21h. Casal de Perpinyà, c/ Avinguda Liceu, 23.
A les 19h. Hi haurà una xerrada sobre la situació de la llengua occitana.
Organitza: Agasalla.

SABADELL

Diumenge 4 d'octubre

III Fira d'Intercanvi de Sabadell
10h. Plaça Marçat.
Organitza: Xarxa d'Intercanvi de Sabadell.

TORRENT (HORTA SUD)

Divendres 2 d'octubre

Correllengua 2009
19:30h. Mostra de cultura popular, cercavila per l'Avinguda del País Valencià i concert de Naia.

VALLS

Dissabte 3 d'octubre

Taller debat sobre les alternatives a la crisi
20h. Casal Popular La Turba.

Sortim de casa

ALFAFAR (HORTA SUD)

Dissabte 3 d'octubre

TROBADA CONTRA LA CRISI A L'HORTA.

Als locals socials de la Coordinadora de Col·lectius del Parc Alcosa, a la Plaça Miguel Hernández número 14, local 2, al Parc Alcosa.

10h. Plenari: presentació de les jornades (i dels participants). 11h. Xerrada: "Causes de la crisi capitalista i les seues conseqüències a la nostra comarca". 12:30h. Tallers: A- Com organitzem una assemblea d'aturades? (amb un exmilitant de l'assemblea d'aturats de Barakaldo). B- Exclousió social i alternatives. Taller de barris (amb els companys i companyes del Parc Alcosa). 14h. Dinar (a preus populars i organitzat per les companyes del menjador popular del Parc). 16h. Xerrada: "La població immigrada: problemàtica actual i reptes" (a càrrec de les companyes i companys de REDI-València i REDI-Alfàfar). 17:30h. Conclusió de les jornades i cloenda.

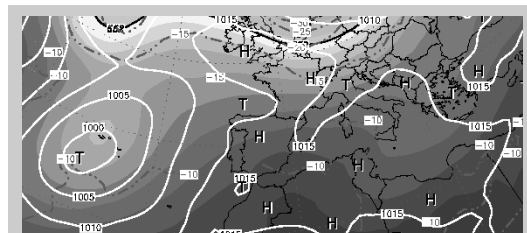
MOLLET DEL VALLÈS

Dissabte 3 d'octubre

JORNADA REIVINDICATIVA 'FESTIVAL SALVEM ELS GALLECS'

10h. Sortida Guiada. 12h. Activitats infantils. 14h. Dinar popular. 16h. Taula rodona. 17:30h. Concerts acústics dins l'església (Comandante Rock, As Ladras, Jaume Arnella i Quatre camins). 20:30h. Cercavila amb 'Always Drinking Marching Band'. 21h. Concerts a l'escenari de l'església (Fusió 36, 16 String, La Boina, Sweet e Dandy, Sindicato Souclialista).

Organitza: Plataforma en Defensa de Gallecs.

La falca anticiclònica ens abraçarà de nou a partir del dia 3 d'octubre

els aiguats més intensos d'aquesta dècada al País Valencià han estat l'efecte més destacat de la petita gota freda que ha creuat la costa mediterrània durant els últims dies. A municipis com Beneixida o Xàtiva s'han recollit entre 200 i 350 litres per m2. Les lleres dels rius han patit fortes crescu-

des, però no han arribat al desbordament. A les Balears, les pluges també han estat intenses. A Catalunya, la baixada de temperatures ha passat de resquitlló. Una falca anticiclònica i els termòmetres a l'alça seran la tònica dominant durant el cap de setmana. S'ensumarà de nou l'estiu!

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Javier Garcia MEMBRE DEL COMITÈ NACIONAL DEL SINDICAT ANDALÚS DE TREBALLADORS (SAT)

“L'estructura de la propietat al camp andalús és feudal”

Javier Garcia és el responsable de comunicació i publicacions del Sindicat Andalús de Treballadors (SAT). En dos anys, aquest sindicat –hereu del Sindicat d'Obrers del Camp (SOC)– s'ha convertit, en paraules de Garcia, en “el referent del sindicalisme alternatiu a Andalusia i l'únic sindicat que pot disputar l'hegemonia sindical a UGT i CCOO a mitjà termini”.

Rioli Andrés i Manel Ros
entrevista@setmanaridirecta.info

Don sorgeix el SAT i quina és la seva història?

El Sindicat Andalús de Treballadors és un projecte sindical nascut fa dos anys de la confluència del SOC amb Autonomia Obrera, el Fòrum Sindical d'Andalusia i altres entitats sindicals d'Andalusia que tenien la pretensió de crear una central sindical de classe, andalusina i anticapitalista. El projecte fa dos anys que camina i pràcticament s'ha convertit en un referent sindical pel moviment de l'esquerra alternativa i transformadora a Andalusia. Ara mateix, tenim aproximadament entre 20.000 i 25.000 afiliats i ens trobem a les portes d'iniciar el procés cap al Congrés Constituent per constituir-nos com a central.

“Tenim entre 20.000 i 25.000 afiliats i ens trobem a les portes de constituir-nos com a central”

El SAT ja era un sindicat agrícola fort i ara, a més –segons tinc entès–, heu crescut bastant a les ciutats. Per què s'ha donat això?

El tronc principal del SAT era el SOC, al qual ja fa temps que s'acostava gent que no tenia res a veure amb el camp. Gent de la ciutat –de diferents sectors productius– que, per la combativitat del SOC i la seva trajectòria sindical, s'hi havien apropiat. Per altra banda, hi havia tot un cúmul de sindicalistes vinguts d'escissions de CCOO, d'UGT i d'altres sindicats que també tenien la necessitat d'articular-se en una força sindical alternativa. Tots aquests elements es materialitzen en la creació del SAT. A partir d'aquí, hi ha un creixement important a les ciutats. Això és així perquè molta gent no veia en CCOO i UGT una alternativa sindical, ja que les seves cúpules estan venudes al règim. Aquesta gent ha entès que el SAT pot ser aquest vehicle sindical alternatiu.

Quina és la política sindical del SAT quan es tracta de relacionar-se amb assemblees de treballadors que estan duent a terme lluites concretes?

Quan hi ha un conflicte, la majoria de vegades és gent d'UGT o CCOO que estan descontents amb els seus sindicats, que ja no hi creuen. Quan passen aquest tipus de coses, nosaltres ens posem al servei de la lluita. La primera cosa que preguntem és quin és el problema i què necessiten. No quina és la seva afiliació sindical. I això fa que moltíssima gent, en un moment determinat, pensi que li és més útil pertànyer a una força sindical com el SAT que no als sindicats tradicionals. Ho estem veient en multitud de conflictes en què els comitès d'empreses i les seccions sindicals truquen directament al SAT i no als seus propis sindicats. I això impulsa el creixement. Per exemple, seccions sindicals que tenien majories absolutes a hotels de Sevilla i s'han passat en bloc al SAT.

Ara teniu en marxa una campanya per reclamar deu punts. Per què la feu ara?

Vam iniciar la campanya amb l'ocupació del Banc Santander-Central-Hispano ja fa un any i escaig. Des de llavors, hem fet moltes accions. Per exemple, fa poc, vam intentar tallar la Volta Ciclista a Espanya, però ens van descobrir i a l'últim minut van canviar el recorregut. Tornant enrere, vam ocupar el Santander per senyalar els responsables de la crisi i denunciar la complexitat política dels governs, que han robat els diners dels ciutadans per donar-los als grans bancs. A partir d'aquí, la campanya és per exigir que els governs també rescatin les famílies treballadores. A la ciutat, es nota bastant la crisi, però en parlar d'índexs d'atur del 40 o 50%, amb famílies que no tenen absolutament res, ni per pagar les hipoteques ni la llum ni tan sols aliments. Hi ha casos de fam física. La situació és desesperant i la gent surt al carrer. Per exemple, les desenes de milers de jornalers que van deixar el camp i se'n van anar a la costa a treballar a la construcció s'han quedat sense feina de la nit al dia i ara no tenen alternativa perquè, arran del decretazo del Partit Popular –que, en part, encara és vigent– no poden tornar al règim especial agrari de la Seguretat Social,

que els permetria rebre el subsidi agrari. Per tant, no tenen absolutament res.

Aquesta lluita va acabar amb una gran repressió.

Aquest estiu, vam fer la marxa per la dignitat i la feina. Vam caminar per la carretera des d'una població a uns 50 quilòmetres de Sevilla fins a la ciutat a 40°C. Vam trigar dos dies i, llavors, ens vam concentrar a la seu de la Junta d'Andalusia. Allà, la policia ens va colpejar,

“A moltes poblacions del camp andalús, els índexs de desocupació arriben al 50%”

però finalment hi va haver dues reunions amb la Junta. De tota la bateria de reivindicacions que nosaltres teníem, tant per la ciutat com pel camp, hi havia tres punts específics del mitjà rural amb els quals la Junta va dir que estava d'acord. Van dir que els donéssim temps perquè era competència del govern, però que ho aconseguirien. Nosaltres vam donar una treva i vam aturar la mobilització, però quan va arribar el primer consell de ministres després de les vacances, es van aprovar els 400 euros dels

aturats però no es van mencionar aquests tres compromisos. Vam tornar a començar les mobilitzacions i, llavors, la resposta del PSOE va ser una repressió brutal, que va resultar en 60 persones ferides, deu detingudes, 28 imputacions judicials, multes, etc.

Andalusia és un dels punts de l'Estat espanyol més colpejats per la crisi.

Sí, hi ha un milió de treballadors desocupats, dels quatre que hi ha a tot l'Estat. És a dir, més o menys un 30% de la població activa andalusina. A part, s'hi han de sumar els índexs de precarietat de la gent que treballa, que estan deu o quinze punts per sobre de la mitjana estatal. I també cal tenir en compte la situació peculiar del mitjà rural que, a Andalusia, per sort o per desgràcia, és molt actiu, dinàmic i fort. Això és bo per la qualitat de vida d'una societat no acumulada a les ciutats però, per altra banda, a Andalusia, l'estructura de la terra és latifundista, amb una concentració, actualment, major que la dels anys trenta. Un 3,5% dels propietaris concentren el 54% de les superfícies d'explotacions agràries. Això és feudalisme, no té res a veure ni amb el capitalisme. Deu ser un dels pocs (si no l'únic) llocs d'Europa on encara passa. Això fa que hi hagi una gran desocupació agrícola, a causa d'una subexplotació de la terra que no permet el desenvolupament. Andalusia podria alimentar perfectament tot Europa, però no amb aquesta estructura.

. LA COLUMNA

L'era de la perplexitat

Matthew Tree
opinio@setmanaridirecta.info

A Barcelona, el 22 de setembre passat, es va fer l'estrena mundial de *The Age Of Stupid* (*L'era de l'estupidesa*), un documental sobre el canvi climàtic que consisteix en sis històries reals de sis persones idem que viuen en quatre continents diferents; tot plegat està presentat per l'actor Peter Postlethwaite (que fa veure que ens informa de tot plegat des d'un futur en què la humanitat ha estat arrasada per l'efecte hivernacle). Poca gent hi deu haver que vulgui veure el planeta convertit en una immensa piscina bruta, però dues de les històries explicades a la pel·lícula recalquen les tradicions que hi pot haver quan es vol fer alguna cosa al respecte. S'hi parla, per exemple, de Jeh Wadia, un empresari indi que el 2004 va fundar la primera línia aèria de baix cost del subcontinent: GoAir. Amb uns preus baixíssims (alguns viatges costen tan sols una rupia), Wadia ha aconseguit que fins els indis més pobres puguin gaudir d'una mobilitat –i pertant uns possibilitats molt més grans de buscar feina –abans inimaginable.

Al documental es plantegen dos dilemes: el dels milions de pobres que aviat deixaran de ser-ho i el dels experts en alternatives energètiques

Aquests avions, és clar, contaminen tant com qualsevol altre, però qui es veu amb cor –aquí a Europa, on hem pogut *easyjetear* allà on volguéssim durant anys i panys –a dir als clients de Wadia que s'han de quedar a casa perquè el planeta ja no pot suportar més diòxid de carboni? I què s'ha de pensar d'un altre entrevistat, l'anglès Piers Guy, un ecologista convençut, la feina del qual és muntar parcs eòlics, si es té en compte que a Catalunya les protestes contra els parcs eòlics, com els de la Serra del Tallat, són portades a terme, justament, per ecologistes? I això que els parcs eòlics –sempre segons el documental– són gairebé l'única forma d'energia alternativa realment vàlida que s'hagi descobert fins a la data. Vet aquí dos dilemes imminents, remarcats –potser una mica a contracor– a *The Age Of Stupid*: els milions de pobres de l'anomenat Tercer Món que aviat deixaran de ser pobres i podran (i voldran) consumir; i els experts en alternatives energètiques que no tenen cap dubte que aquestes, perquè siguin alternatives de debò, s'hauran de desplegar a escala industrial.